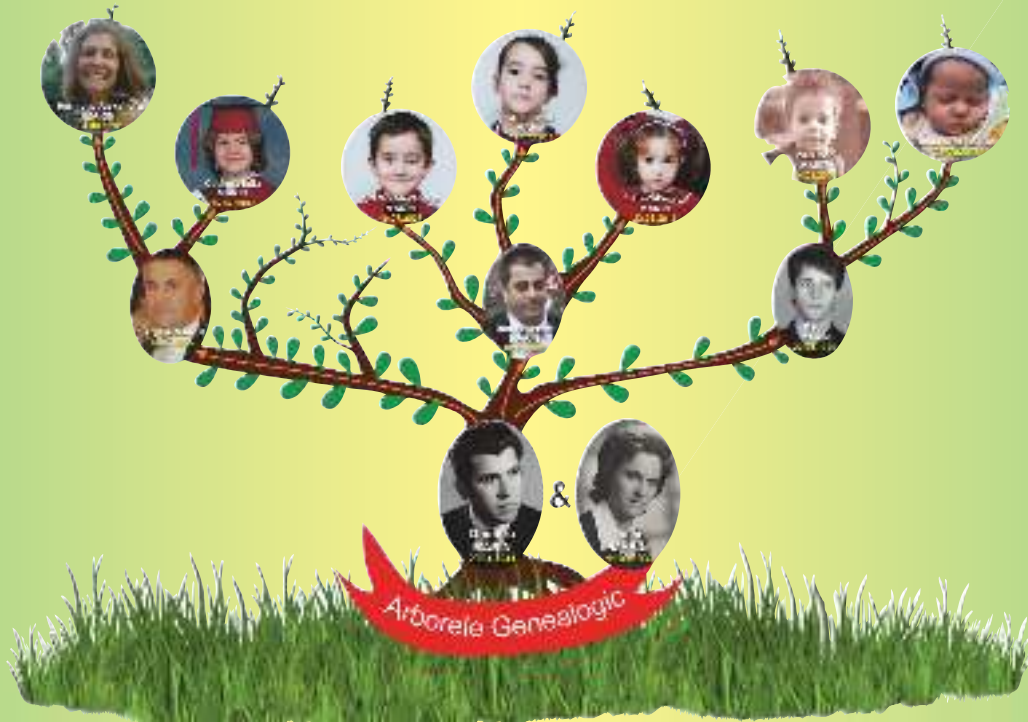

DUMITRU V. MARIN

MARIN D.V. – VASLUI

– DIN SEVA ISTORIEI –

EDITURA PIM
IAȘI, 2019

*Pe acest pământ:
Mintea e pentru genii,
Metafora pentru talent,
Dragostea pentru aleși;
Ura pentru toată lumea!*
(D.V.M.)

DUMITRU V. MARIN

MARIN D.V. – VASLUI

- *DIN SEVA ISTORIEI* -

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com.
Tel./Fax: 0235.361.236;0744.231.380

DUMITRU V. MARIN

MARIN D.V. – VASLUI

- *DIN SEVA ISTORIEI* -

**Editura PIM
Iași, 2019**

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul consacrat lui... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recu-noscută.

Afirm că a avut harul de AFACE!”

(2018)

**(Prof. Univ. Dr. Emil Constantinescu,
Președintele României, 1996 – 2000)**

I

I. Introducere:

În plină perioadă istorică de anonimizare, inclusiv a personalităților, cred exact invers: istoria au făcut-o personalitățile și nu anonimii sau turma în iureș după hrană. Dintotdeauna studiul familiilor cu trecut istoric a fost plin de învățăminte, pentru mai multe generații. Cronicile românești (și din Moldova și din Muntenia, sec. XVI-XVIII) numeroasele alte cărți consacrate domnitorilor, boierilor de neam cu mari merite sociale sau chiar unor evenimente cu eroii lor, țin(e) de punctarea unor timpuri semnificative cu contribuția unor oameni, într-un mediu și un spațiu determinat, dacă nu cumva, unic.

Cartea de față e și un rezultat al unor cercetări documentare, dar este și impusă de trecerea la o nouă cultură existențială care desființează ca un tăvălug uriaș educație, cuceririle științifice, istoria și viața cu ale ei formată în Galaxia Guttenberg (adică bazată pe studiul cărților).

Familia Marin are rădăcini în secolul al XVIII-lea (cf. hărților de la 1774), atestată documentar la începutul sec. al XIX-lea (1823), clar afirmată în ultimul secol al mileniului II și gata să se împraștie în

lume după primele decenii ale secolului al XXI-lea (fără vreun urmaș în satul de baștină).

Ion, nu cel de la 1774, fiul unui alt Ion (cutuma: cel puțin un copil, primul băiat, era botezat obligatoriu ca și tatăl, să-i poarte numele), răzeșul din Giurgioana, are pe Ilie (n. în 1898), fete, apoi pe Vasile (n. în 1912), Liță (n. 1916), este împușcat de socrul său în 1923, când multă lume avea arme de foc (la liber și după pungă, adică avere); în plus organizarea răzeșească le impunea statut semiostășesc. Vasile, (orfan la 11 ani), se însoară de tânăr, pentru pământ, cu văduva Tudora Gh. Popa (n. în 1903) care avea 3 copii cu decedatul Costică Buhnă, (**Vasile**, mai trăiește încă, are copiii: Titina care are 2 fete și Titi+Zonia, cu 2 copii, în Tecuci; **Constanța-Balan**, îi mai trăiesc 2 copii, și **Gheorghe +**), și apoi, cei doi soți, Vasile și Mărioara au avut pe Dumitru (n. 28.04.1941), Gheorghe (n. 01.06.1943) și Victor (n. 26.07.1945).

Seria matură de la cei 200 de ani de atestare documentară, adică din 2019, are pe Sergius-Lucian (n. 1965), Daniel-Cernat (n. 1968) și Radu (n. 1970), fiecare cu urmașii lor, în total 9 nepoți ai lui Dumitru, existând și strănepotul Ravi, la Montreal. Aceasta ar fi o succesiune limpede, extrem de simplă și incompletă (se va vedea), cu afirmări sociale – publice – permise de perioada istorică și socială.

O familie care „calcă” în 4 secole... e interesantă?

Tocmai pentru merite... și modele, am scris aceste pagini.

SECOLUL XVIII

Respectând tradițiile și cultura populară, găsim că prin caracterul formalizat și prin conținutul ideatic, melodia și cântecul „Marine, la nunta ta/ Toate fetele juca...” ar putea fi plasate ca existență pe la 1750, ca alt argument de existență în zonă a acestui nume de familie. Includem și povestirile de seară, la șezători, la banca poveștilor, la nunți și botezuri, la sărbători.

Mărturia sigură de la 1774 este legată de existența satului răzeșesc de pe dealurile Giurgioanei, dintre apele Zeletin și Berheci, pe unde era și șleahul (drum public), spre a se evita noroaiele și inundațiile, căi acoperite bine de păduri. Cartografi străini care au identificat particularitățile terenurilor, izvoarele, pădurile, bisericile, drumurile, trebuiau să locuiască într-un sat mai răsărit, răzeșesc (grad de independență și apărare) și mai bogat, ca Giurgioana (denumirile nu diferă mult nicăieri) cu moară pe Gura Văii, șesuri cu luncă pe Zeletinul ușor inundabil, ba, și spre Berheci, la vest, unde exista pădurea Necorița, proprietatea gospodarilor și pământurile până aproape de Lărgășeni și Șerbănești. (Pe pământurile de la Răsărit de Berheci, câteva sute de hectare de la Necorița s-a înființat prima

Îtovărășire Agricolă Colectivă, din 1961). Într-o succesiune logică familia Marin nu putea lipsi dintre locuitorii așezării pentru că delegatul lor către domnitor se impunea să aibă o vârstă de respectat (40-60 de ani), gospodărie întemeiată, familie pentru care să se lupte, autoritate recunoscută. Satele dimprejur, Boghești (peste apa Zeletinului), Plăcințeni, Bouroș, Șerbănești, Strâmba, Răcușana, Bălănești, erau mai noi, proprietăți boierești.

În 1774 exista în Giurgioana un Ion (delegatul de la 1823), căruia i s-a născut alt Ion (prezent când se fierbea Unirea Principatelor și se plănuia construirea bisericii), cu urmaș alt ION, cu prezențe în Războiul de Independență, 1877-1878, și Ion (n.cca 1875) tatăl lui Ilie (cel n.în 1898), Vasile I, Vasile II și al celor 4 fete (împușcatul în 1923).

SECOLUL XIX

Avem puține documente de atunci, deși, cum se vede în actul din 1823, Ioan Marin și Ștefan Machidon știau carte, dar actul către Domn este scris de copist autorizat (Acta Vascan). Acești reprezentanți ai Obștii răzeșești giurgionene nu puteau fi decât cu ceva avere, cu destulă minte, înțelepciune și îndrăzneală și mai ales cu putere răzeșească. Fosta Oastea cea mare a Moldovei era alcătuită din țărani remarcați în bătălii,

împroprietăriți de voievodul Ștefan cel Mare, cu obligația de a sări la luptă oricând era nevoie. Ei erau organizați ca oaste la muncă, fiecare având pieptar, opinci sau cizme, ghioagă, sulită, țăpoi, corn mare și mic, coasă gata de a fi folosită în război (pusă în prelungirea toporâiei), țignal, secere, cal, tivdă, botă, căruță cu 2 proțapi. Toți răzeșii erau oameni înstăriți și gospodari, cu mare grijă de avutul lor și al domniei; unii aveau sabie și pușcă ori revolver. Erau conștienți de starea lor socială, de rang, cu o anume independență și alte elemente de autoritate și mândrie.

În 1861, când se construiește pe locul celei vechi, pomenită în 1809, biserica cu hramul „Sf. Arh. Mihail și Gavril” de către boierul Spătar Costache Ghioca, răzeșii prestau munca brută, robi țigani neexistând prin partea locului. Lui Ion, episcop la biserică, i-a urmat „zugravul” (n. cca.1875), care mai avea frați mai mici pe Gheorghe și Iacov (foarte longevivi, trăiau prin 1959) însurați și stabiliți la Strâmba, i se naște copilul Ilie (în 1898), fetele (Chiraca a avut 6 copii, Nuța 4), în 1912, Vasile I, apoi Liță (Vasile II). Erau ortodocși, familii prolifiche, deci cu pământ și pădure, aspru gospodărite (pentru pământ Ion, bunicul, l-a împușcat pe Ion, tatăl lui Vasile, în 1923) de regulă împărțite numai băieților, fetele lucrându-și zestrea lor, până la măritiș, din tei, lână, cânepă, in și fir de borangic (burungiuc), broderii de mătase. Teiul era arborele salvator, din „beliga” sa se

faceau frânghii, din coajă, opinci, garduri, acoperișuri și alte obiecte, din floare – ceaiuri și leacuri, apicultură, din lemn coveți, butoaie, garduri, lemn de foc (nu exista gospodărie fără tei la poartă sau în păduri); din piei de animale tot felul de frânghii, hamuri, opinci, cojoace, din lână colțuni (ciorapi), flanele, alte feluri de îmbrăcăminte, țesături și încălțăminte („bușmachii”). Prelucrarea inului și cânepii era vitală. Nu chiar de regulă fiecare familie avea o suprafață cu vie, cu soi străvechi „candel”, boabe mici rozii, nu prea productiv, dar rezistent la boli, un vin ca uleiul pentru candelă, în condițiile în care hrana de bază era mămăliga din mei (părinc), ciuperci, bostani, produsele din lapte și vinul pentru consum obișnuit. Și meiul și soiul de vie „candel” (nu „condera”), ca și arborele ulmul, au dispărut din cultură de câteva bune decenii. Creșterea porcilor cu jir (fructul fagului, și ghindă-stejar), idem.

O precizare necesară: probabil împrumutarea inițială era de $\frac{1}{2}$ ha = 28 de prăjini, se măsură și se vindea cu „prăjina” nu cu arul, cuvântul iugăr sau pogon (jumătate de hectar), nu era cunoscut în Moldova. Un hectar are 56 de prăjini, măsurate cu „prăjina” (3,30 m.). Principala valoare a vieții unui răzeș era PĂMÂNTUL, chiar în formă de proprietar mai înstărit (concentrare de terenuri), media de familie era cam $\frac{1}{2}$ ha, în moșia satului. Caii sau alte animale erau crescute pe imaș comun, în păduri, arareori pe terenurile personale și-i obligau pe oameni să găsească

și să comercializeze diverse produse și manufacturi: nu existau case fără războaie de țesut și fără animale și păsări pe lângă ele. Era o organizare obștească de subzistență, cu tot felul de drame existențiale, femeia fiind în primul rând producătoare de copii, dar și temelie în ierarhie socială. Satele răzeșești ajunseseră rare în Moldova, dispărute cu totul, astăzi.

SECOLUL XX

În secolul XX, firul bărbătesc se confruntă cu cele două Războaie Mondiale, din care ies vii, dar răniți mai toți. S-au dat cele „mai mari bătălii” pentru pământ, pentru știința de carte, suportând crâncena încercare cu seceta din 46 și... apoi, colectivizarea (încheiată în 1961), Urmașii lui Vasile au parcurs Revoluția de la 1989, revenirea la capitalism și concurență valorică, cei foarte valoroși pierzându-se printre valorile naționale și europene. Pe cei mai învățați copii i-a scos Vasile I, care moare după un atac cerebral în 2 aug.1970, (lumea îl știa de clisoii sau Vasile a Mărioarei) iar nevasta sa Mărioara (în acte, Tudora), moare mult mai târziu, în 1991, la 88 de ani, intoxicată cu fum, într-o bucătărie vizibilă în fotografii.

Introducem, mai jos, ca semn de omagiu pentru eroismul lor în al doilea Război Mondial episodul rănirii lui Vasile Marin la Țiganca (22 iunie 1941,

Vasile, Mărioara, fiii, nepoți, 4 august 1968

trecerea Prutului) și ieșirea din încercuire de la Cotu Donului (nov. 1943) a lui Vasile Cernat anticomunistul de mai târziu (v. *Cotitura de la Cotu Donului*).

În genere familia Marin a fost destul de stabilă în Giurgioana, doar o fată s-a măritat în Oltenia (mănată de secetă) și Ilie s-a dus la locul nevestei, Marghioala. În afară de agricultură se mai ocupau cu creșterea vitelor, cultivarea cânepei și comerțul cu vinuri. După colectivizare, toți au avut și munci de răspundere în C.A.P. și în consiliile locale. Cei plecați la învățătură s-au stabilit la Vaslui și Iași, și alte numeroase localități.

SECOLUL XXI

În 2023 se împlinesc 200 de ani de la atestarea documentară a acestei familii, după cum se vede din actul reprodus integral. Prin osârdia fratelui Victor care scoate cu puțin înainte de moarte (1.02.2019), volumul „Viața mea, o aventură neterminată” avem și fotografii la fiecare arbore genealogic, cele 4, al familiilor la începutul lui 2019.

În anul apariției acestei cărți „starea familiei” în viață este următoarea: părinții **Dumitru** (n.28.04.1941) și **Iulia** (născută Cernat, din soții Vasile și Constantina, la 11.08.1939), au urmași direcți pe **Sergius-Lucian Marin** (n.18.07.1965, stabilit în Montreal, Canada), **Daniel-Cernat Marin** (n. 10.11.1968, stabilit în București), **Radu Marin** (n. 22.03.1970), tot în București. Căsătoriți, cu copii: Sergius cu Ina, împreună au 4: Codruța (are pe fiul ei Ravi), Harmony, + Radu, Raluca; Daniel cu Alina au 3 copii: Ștefan, Ana, Eva; Radu cu Mihaela au pe Vlad Ioan și Rareș Mihai (după moda timpului, toți mai au și alt prenume). Toți sunt oameni muncitori și la locul lor, realizați prin copii și mai ales prin rezultatele muncii lor. Dispersarea în lume e deja evidentă.

Pentru că activitatea într-o viață a lui Dumitru a depășit obișnuitul realizărilor timpului, introducem

pliantul public, 5000 ex., „Recorduri, recorduri... numai recordurile/pentru memoria ISTORIEI”:

**RECORDURI... RECORDURI...
NUMAI... RECORDURILE...
PENTRU MEMORIA ISTORIEI
(Dumitru V. Marin)**

2 RECORDURI MONDIALE:

● 9 interviuri cu șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, când nu era încă președinte).

● Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 17 numere, a 501 colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6 RECORDURI NAȚIONALE:

● Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.

● Cel mai longeviv editorialist, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc cu debut în jurnalistică în 1957, relatări din 32 de țări.

● Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.

● Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova (Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, – ultimii doi încă nu erau în această funcție).

● Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: „Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ”(1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.

● Relatări de la 3 întronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PF Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3 RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Zilele Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

- Lansări de cărți, a ziarului Meridianul, a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (com. Podu Turcului, Țepu, Prisăcani), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 62 de ani.

- Școală neoficială de presă, (1990-2019----), peste 500 de persoane.

- 27 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

- 5 mandate de Consilier județean, 2 local.

- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).

- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) +Bârlad (1994).

- Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zăpada pe flori de cireș (1999).

- Înființează și promovează Curentul Cultural-Informațional din județ: cele mai mari personalități

vasluiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.

- Organizează Cenaclul literar județean (1971 și 1991-2006), Cenaclul Mugurel '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala ziariștilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (5 ediții), Zilele Meridianului în peste 20 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui... .

- Micromonografii și medalioane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați. Istoria Jurnalismului din România (2012 – 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etnologilor români (1998). Multe mențiuni în ziare și reviste.

- Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu, din Vaslui, 1990.

- Autor a peste 6 volume de istorie culturală locală.

- Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.

- Reprezentări oficiale și de presă pentru Vaslui în 32 de țări din lume.

- Cetățean de onoare în comune din 3 județe: Bacău, Galați, Iași.

● Primul studiu consacrat învățământului local, 1980, carte, *Învățământ și merit vasluian*, în 2016.

● Primul vasluian în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, Min . de externe german, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la un asemenea rang înalt.

● Numeric și valoric întâlniri și interviuri (peste 1.500) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea, editoriale care consemnează scris rezultatele.

● Prima revistă de după Revoluție, *Vlăstarul/L.M.K.* (1990).

● Primul ziar local, nr. unic, *Teleradioeveniment* (1993).

● Primul săptămânal, extins, *Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău* (1996 – 2019 –).

● Vicepreședinte al UZPR (din 2005), *Ordinul Ziariștilor români*, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului *Federația Ecologistă din România*, 1992-2004.

● Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, din 2016. ● Adună 397 de colaboratori, în 3 ani, la *MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC*, din *LUME* și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de *Guinness Book*; după 5 ani, 501 colab.

● Filmul lui Corneliu Porumboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin. „A fost sau n-a fost..”. Număr

special în Evenimentul Zilei, București, (2006) nr. speciale, medalioane în alte ziare și reviste.

● PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasluian din toatetimpurile.

**Familia D.V. Marin, 29 iulie 1986 – Vaslui
Sus: Daniel, Sergius, Radu**

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera au intrat deja într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

(15.07.2018)

**Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei Române.**

II

PESTE 250 DE ANI DE ISTORIE RĂZEȘEASCĂ (AI FAMILIEI MARIN)

PRIMA MENȚIUNE SCRISĂ:

LXXXV – 30 octombrie 1823

Pre Înălțate Doamne,

Cu mare plângere jăluim Mării Tale ca pi valea Strâmbei la capul despre răsărit, di mai înainti vremi s-au împresurat partea noastră de moșie ci o avem de baștină noi răzășii, de către partea de moșie cumpărătură a răposatului boer Gavril Conachi ce o are luată tot din trupul moșiei aceștia Șerbănești di la un Andrii Corpaci, și fiind la răzeși copie di pi zăpisul vânzătorului către numitul boer s-au rânduie di către dlor dregătorii la cercetare pe dumnealui Sardar Manolachi Radovici, și au găsit cu cale la starea locului că fără dreptate să întinde cu stăpânire peste partea noastră de moșie răzășască, având a lua moșie lui(?) de la un capăt păr la alt, dar nefiind cini să răspunde de partea boerilor stăpânitori ci să afle cum părții acestăi moșii a răposatului boer vornic Gavril

Conachi. Pentru aceasta nu s-a hotărât și nu s-au pus piatră, ci au rămas ca să vinim la luminatul noi răzeșii ca să înfățișăm copii zapisului de mai sus pominat și după cum va găsi cu cali cinstitul divan, ca să fim puși la cale, pentru aceasta ne rugăm cu lacrimi Înălțimii tale ca să fie luminată porunca Mării tale dregătoriului, din ținutul Tecuciului, undi fiind dimpreună și dlui serdar Manolachi Radovici fiind și dumnealui Dumitru Chilmet inginer, ca să margă la starea locului să hotărască, puindu-și și piatră ca să fii hlizită(?) dreaptă partea noastră de moșie și mare pominirii va rămâne Înălțimii Tale.

La mila Mării tale plecați robi

Noi răzășii din sat Giurgioana ținut Tecuciului a numi Ștefan Machidon, Ioan Marin.

*Acta Vascan Eftimie
1823 octombrie 30*

Nu știm cât pământ apărau, atunci, răzeșii. Dar:

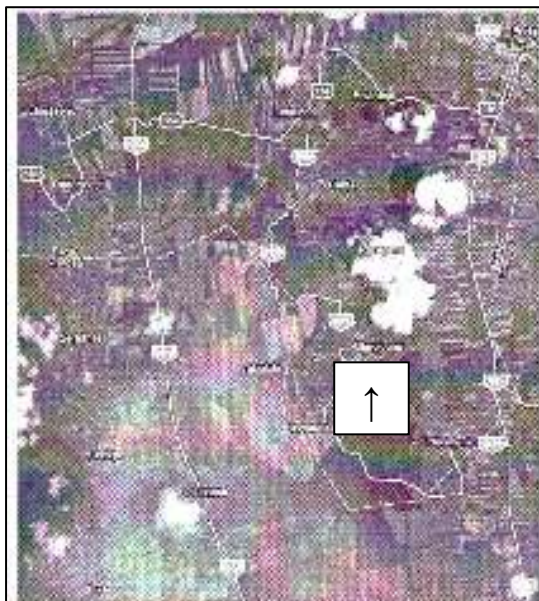
Cei doi împuterniciți puteau avea între 40 și 60 de ani și o îndrăzneală demnă de respect și admirație pentru riscurile asumate, deși doar își apărau drepturile.

De menționat că și urmașii urmașilor lor adică Ghiță Machidon și Vasile Marin au avut pământuri apropiate, inclusiv loturile la întovărășire (înainte de înființarea Cooperativelor Agricole de Producție, în 1961), au avut case și grădini megieșe, chiar copiii lui

Machidon (Neculai, stabilit în Bacău, Victor, decedat) și Marin (Dumitru, stabilit apoi, în Vaslui), au făcut împreună navetă pe jos, 6 km., între Giurgioana și Podu-Turcului cât au învățat la Gimnaziu, despărțiți apoi de chemările vieții, dar rămași prieteni.

În decursul timpului familiile s-au mai într-ajutorat și au avut o conviețuire normală, megieși, cum zicea Vasile.

În 1900, (cf. Marele Dicționar...Lahovari, p. 540) satul avea 61 de case cu 252 suflete, și stăpâna 280 de ha. din cele 450 din teritoriul comunei, în medie fiecare familie stăpânind peste 4,5 ha, mult pentru acea vreme.

Harta comunei, din satelit

CUVÂNT LĂMURITOR

(Din vol. Giurgioana...)

„În zilele însorite ale acestei toamne, un gând ca o datorie se întoarce, mai ales spre amurg, către locul unde am văzut lumina zilei într-un răsărit de soare.

Poate vârsta (această, a doua tinerețe) poate acel ceva care ne cheamă mereu înapoi acasă, poate îndemnul doamnei mele, Iulia, poate și altele m-au îndemnat a porni la întocmirea (și) a acestei cărți.

150 de ani de la sfințirea bisericii noastre!

Până la urmă acesta mi-a fost cel mai mare îndemn. Dar eforturile prin arhive și biblioteci m-au făcut mândru că, chiar, satul e de pe vremea lui Ștefan cel Mare, atestat documentar pe timpul lui Petru Rareș, că n-a lipsit semnul creștinismului, că giurgionenii răzeși mai sunt și astăzi mândri și muncitori.

Înfiorat și astăzi de freamătul porumbului foșnind sub clar de lună, ca odinioară într-o copilărie chinuită, cu gândul la frumosul din noi dar și dimprejur, încerc să vă convertesc și pe Dvs. la contemplarea unei icoane dintr-o istorie, înfățișându-vă firișoare de aur, din primejduita noastră avere, viața comunității noastre.

– Oameni ai locului s-au împrăștiat în toată lumea. Exodul mai grav ca războiul.

– Populația satului e puțină și îmbătrânește, îmbătrânește, și în parohie, adică în satele Răcușana, Hanța (Hanța Deal a dispărut), Strâmba, Bouroș, Plăcințeni e aceeași situație.

– Împinși și de viață, un mănunchi de tineri au străbătut căile afirmării, ale învățăturilor înalte, ale realizării personale și profesionale. Când grupul de studenți (Barbărasă, Basoc, Petroni, Dorin, Marin, Popa) s-au manifestat în comunitate, erau parfumul altei vieți, dar, în socialismul prigonitor. Aprigi au mai plecat în lume și alții despre care nu mai știm. Ne pare rău că, după știința noastră, există doar unul cu doctorat, cărți, călătorii, copii, ceva avere, activitate socială. Vom completa bucuroși cartea cu alte informații.

– Câți se mai pot întoarce astăzi în Giurgioana, și pentru ce?

– Satul se depopulează, dar biserica rămâne. Poate, la reevaluarea pământului pentru agricultură să redevenim măcar ce-am fost...

– O placă memorială, o carte „*GIURGIOANA - BACĂU, Sat - Biserică - Oameni*”, o aniversare mai deosebită poate pot alimenta dragostea (și considerația, prețuirea) pentru CE A FOST.

Am vrut cartea ca un stop-cadru pe actualitatea localității, sprijinită de devenirea istorică și biserică, adică ortodoxismul declarat – sat de 500 de ani,

biserică nouă de 150 de ani, azi cu oameni cu sufletul cât „aroma” florilor.

N-am știut atât de multe lucruri, dar am cutezat să zidesc acest monument care va rămâne și după Internet.

În istoria omenirii va urma războiul I.T. (programarea pe calculator) pe lângă care vrăjitoria, descântecul, paranormalul vor fi ca o florică, acolo. Vor fi stăpâni acei care vor direcționa pe oameni ce să facă, pe cât mai mulți (în folosul lor, evident). Au fost războaiele vizibile cu sulița, sabia, calul (la noi, secera și parul) tunul, tancul, dar omul se teme prea mult azi de război chiar dacă are rachete, tocmai pentru că le are, cu puterea lor distrugătoare. Va urma repede televizorul la purtător (ca celularul, acum), cipul de control și îndrumare, creația controlată, viața supravegheată. Observați că noțiunea de libertate își pierde sensul?

Tot pământul și dragostea ne vor revigora specia.

Acasă, e astăzi la Giurgioana. Mâine pe unde mai apucați, dar o bucată din sufletul Dvs. rămâne aici să plămădească și o altă viață. Dvs. veți fi, oricum, mai bogați măcar cu o bârfa, o emoție, o privire, un gând și mai ales cu senzația că TRĂIȚI, că ați realizat ceva în viață.

În numele sufletului Dvs. vă îmbrățișez, eu aici și acum, în apropierea mormintelor înaintașilor noștri crezând, unii, într-o nouă viață, dar noi: s-o folosim pe

care o avem acum cu entuziasmul tinereții, cu vigoarea maturității și cu înțelepciunea vârstelor.

Bine ați venit!

– Noi, cei de azi și de aici, venim fiecare cu câte o fărâmbă de suflet cu speranța alcătuirii celui primordial: integru, cu iubire de oameni și de credință. Poate de aceea biserica „*Sf. Voievozi*” poate fi adoptată ca simbol cu mare putere de reprezentare: aici iubim, putem fi chiar îngropați, dar nu trebuie să urâm!

– În numele sufletelor noastre, alese, vă salut...!

Și NU UITAȚI: lăudați-vă, nu mințiți, lăudați-vă! Noi nu știm ce-ați făcut în viață, dar vă recunoaștem ca pe ai noștri: sufletul de astăzi al satului Giurgioana și drept credincioși ai bisericii „*Sf. Voievozi*” sfințită în 1861.

Să tot trăiți, oameni buni!”

Extras din carte, dar, aceste cuvinte au fost rostite în fața celor 450 de prezenți în jurul bisericii, duminică, 6 nov .2011, ora 10,30, la deschiderea festivităților, după evoluția unui sobor de 6 preoți, aprinderea lumânărilor la morminte, întinderea meselor cu bucate tradiționale, și, după o îndelungată paradă a suspinelor tuturor.

SATUL

„Vechimea unui sat i-ar conferi multă autoritate astăzi dacă nu s-ar fi schimbat până chiar și condițiile naturale de-a lungul acestei jumătăți de mileniu. Nu poate fi legendă că exista pe timpul marelui Ștefan: o parte a satului (nu cătun, adică vreo câteva case), Mărtinești fiind atestată în 1518, iar satul, subliniem, satul răzeșesc Giurgioana, deci așezare bine definită, organizat și stabil, era apărat excelent de pădurile înconjurătoare, stejari, carpeni, fagi, de aluni și nuci, salcâmi, de cursuri de apă din izvoare puternice (așa se explică și râpile mari de azi).

Atunci, sat bine protejat natural când mișcarea trupelor se făcea călare, tot bine situat împotriva tancurilor și avioanelor în sec. XX, astăzi însă, în afara infrastructurii naționale și informatizării societății care duce inevitabil la înapoierea populației locale.

Localitate atestată în 1531, pe vremea domniei lui Petru Rareș, care a tranșat destule pricini în această parte a Moldovei, sigur existentă sub neînfrântul Ștefan cel Mare, reamintită într-o sumedenie de documente în cei 480 de ani de atunci, cu importanță strategică în 1774, când spionii ruși întocmeau și editau „*Carte de la Moldaviae pour servir a l’Histoire militaire de la guerre entre les Russes et les Turcs*” (păduri, apă și

vite), jucând adesea rolul de centru administrativ pentru satele din jur: Răcușana, Hanța, Strâmba, Bouroș, Plăcințeni, Sârbi ș.a. A avut și componenta Mărtinești menționată în 1518, ultima dată înainte de 1900, dar niciunul dintre bătrânii satului nu mai reține, astăzi, această denumire.

Mai mereu în Ținutul (sau Ocolul) Tecuciului, sau plasa Podu Turcului, cu statut deseori schimbat prin efectul împărțirilor administrativ-teritoriale (centru de comună sau sat component) locul acesta oferea mereu izolare și siguranță, inclusiv în 1956, când rușii și-au stabilit aici o tabără militară înainte de retragerea ocupației lor, iar la Căbești (atestat în 1505) exista, pe deal, de la război, un observator militar cu proiectoare puternice care pe 16 km. brăzda cerul cu fascicul și îngrozea pe toată lumea dimprejur!

Istorie zbuciumată și pentru acest sat de răzeși (incluzând și Răcușana cu care a făcut corp comun în toată istoria lor) care s-au ocupat cu creșterea vitelor, a viermilor de mătase, in, producție de țesături și covoare, confecționarea obiectelor de mică folosință, pădurile cu tei fiind predominante în zonă, frânghii din tei sau cânepă, iar agricultura se realiza cu mijloace rudimentare, plugul din lemn fiind folosit până după al doilea Război mondial. În sat erau 3 cazane de rachiu (se fabrica și braga, cidrul), 2 potcovării, 2 ciobotării, 2 rotării, 1 frânghier, înainte de 1950.

Deși nu avem documente mai vechi, Giurgioana, având în componență fie o parte din sat, fie moșia Mărtinești și-a crescut răzeșii în vointa aprigului domnitor Ștefan. Se cunoștea spiritul de sacrificiu și încrederea, siguranța voievodului în oastea răzeșească cu care a biruit în atâtea lupte. Și urmașii acestuia au recunoscut statutul așezării care a rămas și până astăzi nesupusă vreunui boier, chiar dacă moșia s-a mai micșorat. În 1647 (7156) Ionașcu Blănariu vinde lui Gr. Bouroșu partea lui din Răcușana și Mărtinești, în 26 decembrie 1660, „*Nastasia Bârlădeneasa vinde vornicului Dabija ocină și moșie sat Giurgioana, cu vad de moară și cu tot vinitul...*” (I.C. Solomon... Documente tecucene, II, 1939, Tip. Lupașcu, pag. 84 - 85).

În 1774 se menționa importanța sa militară într-un document care-i făcea numele cunoscut Europei „*Carte de la Moldaviae...*” în vederea războiului ruso-turc (care a avut loc totuși, târziu, după 100 de ani).

Nu știm ce s-a întâmplat nici pe timpul lui Dimitrie Cantemir, nici pe timpul campaniei napoleoniene, când împăratul a trecut prin Polonia, dar știm că după 1812, trupul Moldovei este amputat prin anexarea Basarabiei la Imperiul rus, iar granița se stabilește pe Prut.

Bătăliile pentru drepturile răzeșești le dau și reprezentanții obștei, Ștefan Machidon și Ioan Marin care se adresează Domnitorului, în 30 octombrie 1823

„cu mare plângere” împotriva unor boieri hrăpăreți care stăpâneau Strâmba și se extinseseră pe pământul giurgionenilor.

În 1877 satul avea 90 de familii și 315 suflete. (op. cit.p, 84-85).

E de presupus că datorită drumurilor existente pe dealuri (erau evitate locurile joase datorită inundațiilor), Giurgioana și-a păstrat o bună doză de autoritate administrativă înglobând (1864) satele Bălănești, Dămăcușa, Dânceni (ambele lângă Podu Turcului) Giurgioana, Hanța, Plăcînțeni, Lehancea, Răcușana, Sârbi, pierzând în 1887 pe Răcușana și Plăcînțeni, recâștigându-le în 1892. Alternanța ca centru de comună cu Lehancea care a devenit la reorganizarea administrativă centru de comună era valabilă și în 1954 când erau în aceeași comună Giurgioana, Hanța, Lehancea, Răcușana, Strâmba, Bălănești, Bouroș. Deși multă vreme centru administrativ, nu se menționează clădiri administrative care să-i fi sporit atractivitatea.

Odată cu apariția județului Bacău, prin înglobarea și a unei părți din județul Tecuci, și construirea unor șosele, Podu Turcului a devenit centru de comună pentru cele 10 sate (Tezaurul toponimic... Buc. 1991, pag. 1473 – 1474).

Dicționarul geografic, statistic și istoric al județului Tecuci (Th. Ciuntu) din 1897, arată că în comuna Giurgioana era următoarea situație:

„Giurgioana, de, la Est de satul cu același nume, în raionul com. Giurgioana. Giurgioana, sat, face parte din comuna cu același nume la o depărtare de 4 km, 523 m de reședința comunei spre Sud, între dealul Giurgioana la Vest și dealul Daja la Sud.

Are o populație de 62 capi de familii cu 252 suflete, cari locuiesc în 61 de case, cu 55 contribuabili.

Aici se află o biserică cu hramul „Sf. Voivodi”. Este rezidită de Costache Ghioca, la 1865/?/ în locul alteia tot de zid, dar care era mică. Este deservită de un preot și un cântăreț.

Satul în vechime se numea Mărtineșci; acest nume se păstrează astăzi numai la moșie.

Teritoriul cătunei este de 450 hectare. Locuitorii vechi răzeși stăpânesc 280 hectare, iar proprietarul 170 hectare. Mare parte din femei se ocupă cu creșterea vermilor de mătase. N-are școală. Copiii merg la școala din Bălănești.

Giurgioana, râpă cu pârâu, pleacă din sat, merge direcție Vest - Est și se varsă în Zeletin.”

E foarte interesantă situația satului Giurgioana în Expunerea Situațiunei județului Tecuci(Focșani, 1892) care avea un local de școală și cu 18 ha de pământ.

În același timp, cu mulți evrei, întreprinzători, Podu Turcului avea ca edificii Localul casarmei comp. Dorobanților, localul sub-prefecturei, poșta rurală, „Spitalul județean donat de defunctul V. Theodor, I. Gheorghide și Catinca Papadopol Calimachi, cu un

medic, 1 intendent, 5 servitori care au vindecat 390 de persoane din totalul de 425 care au fost internați într-un an (1891 - 1892). În Arestul Preventiv, având Director, Gardian, Preot, au fost „262 intrați în cursul exercițiului” și alți 27 arestați... fără îndoială și de prin comuna Giurgioana.

Județul Tecuciu avea atunci 76 școli comunale rurale din care 64 mixte cu 67 învățători și „12 învețetoare” la o populație de 108.673 suflete. Cultul era ortodox în cele 162 biserici (funcționau 142).

Evoluția populației SATULUI, n-a fost nicicând spectaculoasă, sub cifra de 100 familii, mai întotdeauna, ca să nu vorbim și de azi.

În 1877 pe lângă biserica *Sf. Voievozi* (cu 19 pogoane de pământ) erau 90 de familii și 315 suflete păstorite de preotul Ion Focșăneanu (în etate de 28 de ani).

Și giurgionenii au participat la Războiul de Independență (1877 – 1878), probabil destul de mulți, pedestri.

Monumentul eroilor îl pomenește pe N. Pricope care și-a pierdut viața pentru principate și moldoveni. Ar fi interesant să găsim documente despre alt Peneș Curcanul, dar de pe aici, cu jertfele satului.

Biserica nu putea să nu existe și pe vremea lui Ștefan, dar noi avem mențiuni doar despre una din zid, înainte de 1809 mult prea mică pentru o parohie bogată (hramul *Intrarea în biserică a Maicii Domnului*). Deci,

de peste 210 ani. Marele boier Costache Ghioca a întreprins cele necesare începând din 1859 (diverse cereri și liste) și a construit actuala biserică cu hramul *Sfinții Voievozi Mihail și Gavril*, sfințită pe 8 noiembrie 1861. În unele documente se menționează și alți ani, dar pe frontispiciu e clar: anul 1861, deci noi sărbătorim acum **150 de ani de la sfințirea acesteia!**

Biserica din Giurgioana

Primul preot se numea Vasile Ivan, (al cărui neam s-a menținut în sat până acum câțiva ani), din 1877 – Ion Focșăneanu, satul avea atunci 90 familii, 315 suflete, iar comuna 515 familii). De-a lungul existenței sale au slujit mai mulți preoți (Focșăneanu – tatăl și fiul – aproape o jumătate de secol) s-au efectuat mai multe reparații, cea de după cutremurul din 1940 terminându-se aproximativ în 1955. După cutremurul din 1977 s-au impus doar mici reparații cu contribuția poporânilor.

Avem puține mențiuni scrise despre fapte eroice, un erou din 1877, N. Pricope, aviatorul Victor Dorin (m. în 1940) și alți eroi menționați pe soclul monumentului ridicat în 1933 (dar, după al doilea Război Mondial nu s-a mai ridicat un alt monument, deși câțiva au murit pe front); ori fapte ieșite din comun ale locuitorilor, deși au fost și anticomuniști, dar ele nu pot lipsi în context general, așa cum nu pot fi uitate tradițiile și obiceiurile locale cu strălucirea excepțională a PLUGULUI MARE de Anul Nou și Jocurilor dramatice cu măști. Am mai apucat strigarea peste sat...și tot felul de istorii... la șezători.

Desigur, nu putem insista prea mult asupra vremurilor mai apropiate, în acest spațiu tipografic, dar se impun măcar câteva mențiuni.

Să amintim că marele cutremur din 10 nov. 1940 n-a afectat prea mult casele localnicilor, din păruială=pari din lemn și lut, ci doar zidurile bisericii, că flăcâii satului au participat la al doilea Război

mondial și unii și-au pierdut viața (Vasile Dorin - mort în Siberia) alții au fost răniți (Vasile Marin, la Țiganca, la primul asalt, pe 21 iunie 1941, Titi Tătărăscu, rănit, a rămas fără un picior la 19 ani) iar alții au luptat și contra rușilor (până la Don) și contra nemților (până la Tatra) ca Neculai Balan (Tomiță). Cutremurul din 1977 aici nu s-a prea cunoscut. În toamna lui 1944 au năvălit rușii - infanteriști, fără număr - peste dealuri dinspre Bârlad - Căbești, și în Giurgioana unde au împușcat oameni (pe Mihai Păncescu din Răcușana) dar și toate butoaiele cu vin, au snopit în bătaie oameni din sat, cerând „pimadeli” (roșii) și „hleba” (pâine) furând vite, păsări, alimente, siluind femei și sperind de moarte copiii. Mai aveau ceva până la Berlin”.

16) PAROHIA GIURGIOANA, Comuna Giurgioana, cu satele: Giurgioana, Bou-Roș, Răcușana, Pălăcejeni și Hanța.

Biserica parohială „St. Voevozi” este construită din peatră și cărămidă, la 1862, de proprietarul C. Ghioca și soția sa Smaranda, cu ajutorul enoriașilor.

Reparată la 1898, 1902, 1922 și 1931, de enoriași; acum în stare foarte bună.

Pământ: 3 ha., din ultima înproprietărire, fără nici un folos, într-un câmp fiind de rea calitate, nu se poate nici cultiva, nici arenda.

Casă parohială nu are.

Biserica filială „St. împărați Constantin și Elena” din Săbăl Strâmba, Comuna Corbița, este construită din băme; vechime și ctitorie necunoscută; acum în completă ruină.

Pământ: 4 ha. arabil; în folosul bisericii.

Paroh: Gh. Bejan, Seminar teologic Chișinău, născut la 1908, Iunie 6; preot la 1931, Noembrie 1.

Căntăreji: Iancu Petruțic, născut la 1898 și C. Petronie, născut la 1899, ambu cu diploma, poarta de cântări.

Familii: 236 cu 998 suflete.

G.I. Lahovari - Marele Dicționar geografic al României, III,
București, 1900, p. 539-540

Giurgioana, *com. rur.*, în jud. Tecuci, pl. Zeletinul, compusă din 8 cătune: Bălănești, Dinceni, Giurgioana, Hanța, Lehacea, Plăcineni, Răcușana și Sirbi.

Situată pe deal, avînd la V. Valea-Berbeciului, și la E. Valea-Zeletinului, este depărtată de capitala jud., de 41 kil. spre N.

Are o populație de 535 familii, sau 2000 suflete, din care 425 contribuabili.

În com. sunt 3 biserici: în Lehacea, Giurgioana și în Sirbi, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți.

Locuitorii au: 1200 vite mari cornute, 985 oi, 45 cai, 10 capre și 900 porci.

Întinderea terenului cultivabil e de 1330 hect., din care 58 hect. vii.

Sunt 120 stupi cu albine.

În com. se află 2 școli: în Bălănești și în Sirbi. Cea din Bălănești datează de la 1870. Se frecventă de 48 copii, din 109 (73 băieți și 36 fete) în vîrstă de școală. Cea din Sirbi este înființată de la 1891. E frecventată de 35 copii, din 109 (73 băieți și 36 fete) în vîrstă de școală.

Veniturile și cheltuielile com. se urcă la suma de 5480 lei, 72 bani, anual.

GIURGIOANA

Comuna este brăzdată de dealurile: Codrul-Cuculuf, Rădăci-nești, Dinceni, Lehacea, Sirbi și Coroiul și străbătută de văile cu același nume.

Este situată pe un platou, străbătut de mai multe drumuri naturale, care se desparte din șoseaua județeană Tecuci-Podul-Turculuf și din șoseaua Tecuci-Găteceana.

Locuitorii din Giurgioana și Răcușana sunt răzeși.

Se mărginește la N. cu com. Muncelul, la S. cu com. Valea-Rex, la V. cu valea și pîrul Berbecul, la E. cu pîrul Zeletinul.

Giurgioana, *sat*, jud. Tecuci, face parte din com. cu același nume și e la o depărtare de 4 kil. 523 m. de reședința comunei spre S., între dealul Giurgioana, la V. și dealul Deta, la S.

Are o populație de 62 familii, sau 252 suflete, care locuiesc în 61 case. Sunt 55 contribuabili.

Aici se află o biserică, cu hramul S-șii Voievozi. Este reșidită de Costache Ghioa, la 1865, în locul altuia tot de zid, care era mică. Este deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Satul în vechime se numea Mărtinești; acest nume se păstrează astăzi numai la moșie.

Teritoriul cătunului este de 450 hect. Locuitorii vechi răzeși atîrnesc 280 hect., iar proprietarul 170 hectare. Mare parte din faună se ocupă cu creșterea vîștelor de mătase. Copiii din sat merg la școala din Bălănești.

Giurgioana, *sat*, la E. de satul cu același nume, în raionul com. Giurgioana, jud. Tecuci.

III

PE FIRUL BĂRBĂTESC AL CONTINUITĂȚII:

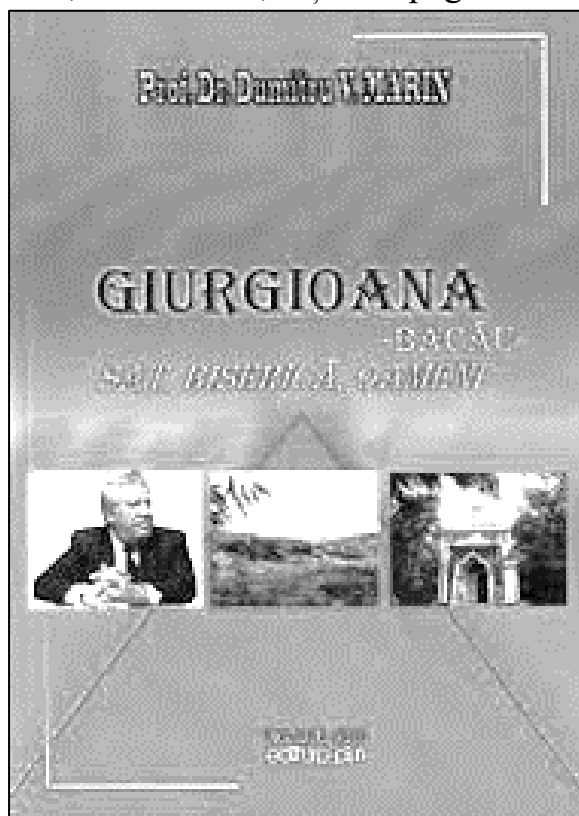

Uniforma militară în
1941
Vasile Marin I

Vasile I. Marin, născut la 7 dec. 1912, era fiul unui alt Ion Marin, poreclit „zugravul” pentru talentul său la pictură și meșteșuguri populare. Era unul dintre cei cu mare autoritate în sat deținând, până a fost împușcat accidental (când Vasile avea 11 ani), „haragul” de măsurat pământul, adică nuiaua mai groasă, de 12 palmace lungime, adică de un stânjen, cu lungimea de 2,30 m. Palmacul era lungimea de o palmă (adică de la vârful degetului mic și până la capătul degetului mare îndoit cu un palmac, adică o falangă) pe care-l deținea un singur om în sat, ca să nu-și confecționeze altcineva, o măsură eronată, având în vedere certurile frecvente de la pământ (era chemat să măsoare cel

alessau reales de toată lumea la sărbătorile de Paște). Unul dintre gospodari ținea RĂBOJUL oficial după care își încrestau și ceilalți însemnările, pentru că această scândurică din tei, lungă de 1 m și lată de 10 cm, era documentul istoric oficial de existență, dări, nașteri, animale, mai ales pământurile și suprafețele lor ca răzeși. Moș Basoc mai ținea „de la Ștefan” niște sigilii în ceară legate de foi de danie domnească (în 1949). Înfațișarea răbojului, a instrumentului de măsurat pământul, a cofei pentru lapte și bătut untul la hora de Paște era dintr-un întreg ceremonial anual, alături de întocmirea rândurilor la oi, adică a stânelor, cu stabilirea măsurilor pentru lapte: cofăiel unic (de regulă, la Sf. Gheorghe, 23 aprilie în fiecare an). Fiul lui Ioan, Ion Marin, stră-stră-străbunicul, s-a născut în preajma Unirii, era răzeș care moșteneva ceva mai mult pământ. E întemeiată părerea că și după 1823 familia de gospodari Marin (nu puteau fi aleși decât cei cu starea mai bună sau remarcați în înfruntări „războinice”, cu ceva minte și curaj) a continuat firul sângelui în evoluție, tradiția răzeșească, organizarea militară (pentru asta fuseseră împrăprietăriți) și asigurau paza și liniștea în zonă. Organizarea răzeșească era încă evidentă în preajma celui de al doilea Război Mondial, pentru că localnicii erau gata oricând să sară la incendii, inundații și mai ales la călcarea de către hoții din alte localități, atestată documentar în 1915. Există un modul plin de fapte

vitejești care se reluau la șezătorile cu sărbușcă (boabe de porumb fierte cu zer), grâu bătut în piuă, vin fiert sau rachiul care deschidea acest prilej de muncă în colectivitate. „Leoca”, bâza,leapșa, sau alte jocuri cu măști la lumina focului din curte erau firești până în 1948, interzise de comuniști. Nu ne ocupăm acum de evoluția istorică a satului despre care există o carte: **Giurgioana – BACĂU/SAT, BISERICĂ, OAMENI**, Vaslui, 2011, editura Pim, Iași/170 pag.

Nu ne-am aplecat destul asupra genealogiei vechi a acestei familii, cercetarea arhivelor nefiind o treabă simplă, chiar dacă ne place. Dar urmărind faptul că familia a fost întotdeauna în preajma preotului și bisericii, adesea epitropi, Vasile Marin povestind că bunicul și tatăl său au lucrat la Biserica „Sf. Voievozi” sfințită în 1861) din sat, în partea Dorinești, nu în Deal unde își aveau casele, se poate urmări și firul existenței lor. Participarea la paza de la Poarta Țării (intrarea dinspre apa Zeletinului, între dealuri, unde era ușor de respins atacurile care-i îngrozeau pe localnici), prezența arcului, a țăpoiului, a unui fel de caftan căptușit cu piele pe dinăuntru, a furcii de lemn cu coadă lungă folosit și la clăditul fânului, a unui iatagan turcesc încovoiat, a cornului, a ghioagei ținute, a secerii, toate pe un perete de unde se puteau ridica imediat, sunt dovezi că exista ungrup gata de apărare a satului în orice moment. Fratele Ilie Marin mai vârstnic cu 14 ani decât Vasile, deci născut pe la 1898, era recunoscut pentru spiritul său de acțiune și a fost printre cei care au contribuit cu bani, muncă și organizare la construirea bisericii de la Strâmba (azi, Vâlcele) conf. Inscripțiilor în metal și piatră păstrate în biserică, tot din parohia Giurgioana. În continuare, însă, încercăm să ținem firul principal.

Din inițiativa lui D.V.Marin, descoperitorul atestării satului la 1694, s-a organizat întâlnirea fiilor satelor Giurgioana și Răcușana, pe durata zilelor de 2

Întâlnirea fiilor satului – Giurgioana, 3 octombrie 1981

și 3 oct.1981 cu un program complex, cântăreți străini, interpreți locali, angajamente, destăinuiiri, amintiri. Printre cei din această fotografie colectivă: D.V. Marin, Victor Marin, Gh. Marin, Ionel Basoc, Vasile Buhnără, Const. Petrone, V. Butnaru, Lili Marin, G.Diaconu, Antonia Dorin, Măndița Tătărăscu, fetele lui Gheorghe Basoc, N.Barbărasă, N. Oțel, N. Machidon, frații Chitic, toți cu soții și copii. Doar puțini au apucat sărbătoarea din 2011, cu lansarea de carte, cei mai mulți au dispărut, astăzi. În toate ocaziile a fost prezent Ansamblul Privighetorile Zeletinului, în frunte cu dirijorul Nicolae Popa.

**29 mai 2014, concert la întâlnirea absolvenților din 1959:
Letiția Oprișan, D.V. Marin, N. Popa, membri ai ansamblului**

**6 noiembrie 2011, în apropierea adunării satului: Radu cu Ștefan,
Mihaela, Alina, Dan cu Ana, Iulia, „bătrânul”.**

FIRE ȘI FIBRE

Familia Marin a fost dintotdeauna numeroasă: Ilie a avut 8 copii, Vasile 6, Liță (Vasile II) 6, fetele tot mulți, urmașii lui Ion și Rusanda știind să mai acumuleze, nu să piardă din avere. După Ion cel bătrân, bunicul lui Ilie, Vasile și Liță, s-a mai desprins o „ramură” formată din Spiridon, Jan, și alți 3, și alta cu Simion (fiul Mitriță, coleg de clasă cu Trică, fiica, Maria, în viață în 2019) care se țineau de veri buni în preajma celui de al doilea Război Mondial, mai toți fiind mobilizați pe front. Vasile a fost în primul eșalon ca mitralior la trecerea Prutului, în 21 iunie 1941, când Ion Antonescu a comandat, la telefon, de pe peronul Gării Zorleni (regele Mihai era la celălalt capăt) „pentru România Mare, vă ordon treceți Prutul”. A fost rănit la Țiganca – Basarabia, un loc unde au murit prea mulți români. Și Ilie a fost rănit, dar a scăpat, în Tatra.

Firul în actualitate al familiei Marin cel de după Ioan, semnatarul jalbei către Domnitor (născut, probabil, în 1774, când satul era cartografiat pentru însemnătatea strategică, Ion (cel de la Unire), Ion (cel dintre 62 familii de răzeși, adică 252 suflete, în 61 de case, în 1900 („zugravu”)/ v. G.I. Lahovari, Marele Dicționar geografic al României III, București, 1900, p. 539-540, Vasile (țăran înstărit, 1912–1970),... (azi)

cuprinde pe **Dumitru** (sau Trică, născut la 28 aprilie 1941) căsătorit cu Iulia Cernat (n.1939), cei 3 copii ai lor, Sergius Lucian, Montreal-Canada (n. 1965, 2 copii + 2 de la Ina), Daniel Cernat, stabilit în București (n. 1968, 3 copii, Ștefan, Ana, Eva) căsătorit cu Alina Bădoi (n. 1973), Radu (2 copii, Vlad și Rareș), căsătorit cu Mihaela Peptănaru (n. 10.03.1977), domiciliat tot în București.

Gheorghe (Gică) Marin, n.1943 (m.2010) a avut 4 copii cu Catea Ionică, 6 nepoți (Vladiana, Ionuț Alexandru, Andra Bianca, Mădălina Georgiana, Daria Gabriela, Andrada Ștefania) și 2 strănepoți (Dominic Ionuț și Annya) iar **Victor**, n. 1945 (m. 1.02.2019), căsătorit cu Liza Dorneanu are 2 copii (Dorian și Sorina) și 4 nepoți. Acestea ar fi datele concrete, dar puține, în aprilie 2019. Mai jos, Vasile și Mărioara, părinții muncitori, dar oameni simpli, din Giurgioana.

Vasile și Tudora MARIN – 1966

COPIII LOR:

Dumitru V MARIN (n. 1941)

Gheorghe Marin (n.1943)

Victor Marin (n.1945)

Copiii lor ajunși la maturitate și afirmare socială, părinți la rândul lor, cu destui nepoți.

IV

CONTINUITATE ȘI NU NUMAI

Desigur istoria familiei mai cuprinde destule întâmplări legate de pământul strămoșesc-răzeșesc, de preocupările etnofolclorice, de risipirea membrilor ei în țară și în lume (spre ex. Vasile, fiul lui Ilie a fost ofițer superior după al doilea Război Mondial și chiar la 92 de ani slujea ca episcop la biserica din str. Oastei, din București, fii ai lui Gică, sunt stabiliți la Londra, nepoată a lui Victor stabilită în SUA, nepoate ale lui Dumitru stabilite în Canada și multe alte dispersări. De menționat că după îndepărtarea de glia strămoșească, mai toți s-au străduit să învețe, să muncească normal, să-și asigure o viață liniștită: nici unul n-a făcut pușcărie, toți bărbații sunt „primași” adică trăiesc cu nevestele dintâi, unii au realizări peste rând: un nepot al lui Gică a ajuns campion mondial la canotaj, Dumitru (Trică) a ajuns dr. în științe, prozator, istoric, om de presă, unul dintre cei mai mari jurnaliști ai țării cu 2 recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, mijlociul Daniel-Cernat D. Marin (cu copiii Ștefan, Ana Ilinca, n.2008, și Eva, n.2011) este un mare avocat și, de peste 10 ani, președintele Comisiei de disciplină a Federației Române de fotbal, ing. Radu D. Marin este

unul dintre cei mai mari inforenergeticieni și alimentariști din România, Dorian V. Marin, important om de afaceri în Iași, tatăl său Victor și mama Eliza, profesori în municipiu etc., etc.

În încercarea de a stabili o filiație istorică între acel Ioan Marin din 1823, acel om de vază și reprezentant al comunității în Giurgioana, ne putem baza și pe informația orală provenită din rememorările de la gura sobei, de la șezătorile din Giurgioana ca mărturii certe, pentru că fiind expuse cu martori nu puteau cuprinde neadevăruri. Răzeșii vechi aveau și ambiții vechi, să-și păstreze pământul, să se comporte eroic așa „ca pe vremea lui Ștefan” (cum îndemna moș Ion Țarină, la banca poveștilor) când strămoșii lor au fost împrăștiți (satul este atestat la 1518, Mărtinești, când avea și loc vechi de închinăciune, deci exista sigur pe timpul lui Ștefan, la 1500), preotul Spiridon Focșăneanu (n.14 oct.1856) știa și de la tatăl său, Ion Focșăneanu, care avea 28 de ani, atunci, la 1877, și avea în grijă 315 suflete în 90 de familii, de participarea la Războiul de Independență din 1877-1878, Plevna și Grivița, în Bulgaria, răzeșii fiind armată la muncă, a domniei, prin urmare în rezervă activă, oastea cea mare.

Și colectivizarea (1961) s-a făcut cu mare dificultateși destulă bătaie pe bieții oameni, aici, iar rezistența anticomunistă a fost o realitate evidentă (vezi, rev. Meridianul Cultural Românesc, 1-18).

Acum, în 2019, se poate constata starea spre dispariție a satului (cu mai puțin de 20 de case locuite), cu exodul în Europa și în lume, degradarea tradițiilor și vieții țărănești într-un timp al făuririi unei noi culturi existențiale, cam peste tot în lumea largă.

Când satul dispare, când copiii se împrăștie prin lume, ce mai poate aduce viitorul în condițiile globalizării pentru această familie veche dar încă vie de peste 250 de ani?

Tata (Vasile I) nu ne povestea despre primul Război mondial, copilul de 5-8 ani nefiind implicat în vreun fel, era de față când tatăl său a fost împușcat înspre înserarea de vară și mai povestea de trecerea poetului Octavian Goga prin sat, cu trăsura, în anii 30, în campanie electorală, de mobilizarea sa pe frontul sovietic. M-a pus să recit poezii lui Gheorghiu Dej.

La jumătatea sec. al XX-lea a fost a doua mare confruntare mondială, dintre est și vest. Pentru că rușii au ocupat prin rapt o parte din teritoriul românesc, Basarabia, teritoriu dintre Nistru și Prut, în 1939, România a intrat în război alături de Germania cea hotărâtă să desființeze comunismul stalinist. În ideea recuceririi teritoriilor românești, nu exista altă posibilitate, iar trecerea Prutului de către Armata IV română, s-a făcut pe la Bogdănești-Fălciu spre Țiganca, în noaptea 21/22 iunie 1941.

Toți cei 3 frați Marin au fost mobilizați pe front, în 1941: Liță la cavalerie, Ilie și Vasile la infanterie. În fotografia de mai jos sunt bucuroși la nunta lui Gică.

Basarabia devenită Republica Moldova are Prutul graniță cu România, astăzi, în aprilie 2019, împrejurările din Europa nefavorizând unificarea.

Frații Marin – Liță, Ilie și Vasile – Giurgioana 20 noiembrie 1966

**ȚIGANCA... SPRE MEMORIA EROILOR!
SAU... PRIMA GROZĂVIE ÎN RĂZBOI,
ÎNAINTE DE COTU DONULUI.
SAU, 1020 CARE „MAI VORBESC” DUPĂ MOARTE!**

Înainte de toate, precizări importante:

Ordinul „pentru România Mare, vă ordon treceți Prutul” a fost dat telefonic de mareșalul Ion Antonescu de la un capăt al peronului gării din Zorleni, la celălalt mișcându-se neliniștit regele Mihai I, în jurul orei 2, pe 22 iunie 1941.

Excludem presupunerile.

Informațiile noastre sunt din surse directe: sergentul Marin Vasile, mitraliorul cu benzile cu cartușe pe piept, mitraliera în mână, baioneta la șold, care a trecut primul Prutul pentru a se crea acel cap de pod necesar pentru mișcarea trupelor, și, sergentul Vasile Cernat, șofer și comandant de pluton în Armata a IV-a, autorul salvării celor 61 de români din încercuirea de la Cotu Donului. Ambii cu câte 3 decorații pentru eroism.

Documentarea la fața locului, cu rezultate nesigure, totuși, după 77 de ani de la forțarea Prutului, am considerat-o ca altă sursă directă.

Simpozionul Național EROISM ȘI JERTFĂ PENTRU ȚARĂ, de după inaugurarea Parcului

istoric de la Fălciu – Bogdănești, din 23 iunie 2018, Fălciu, la Centrul Cultural, cu participarea unor forțe intelectuale de calibru din România și Republica Moldova a întregit creativitate, simțământ patriotic, realitate percepută ca un moment unic din Istoria României.

Urmăriți o „istorie afectivă”, cu valorificarea amintirilor.

Cimitirul de la Țiganca

Giurgioana se cutremurase de Duminica Tomii când Vasile a Mărioarei venise cu mitraliera acasă la botezul primului său băiat, botezat Dumitru la insistențele gospodarului Dumitru Tătărăscu cel care-l

botezase. Când a aflat că are băiat, și că-l încreștinează pe 25 mai, gospodarul mobilizat aflat la unitatea militară de la Frunzasca, prima stație de cale ferată de la Tecuci spre Bârlad, unde mai toți se ascundeau sub pământ, aici fiind o clădire imensă cu etaje subterane, de bucurie a anunțat că lipsește o noapte (riscând să fie declarat dezertor) să-și vadă nevasta și copilul. Avea de parcurs până în 30 de km și călare nu părea o distanță mare. Olteanului Roibescu i se făcu un fel de milă și îi făcu semn din ochi, că ar fi de acord, dar nu știe nimic. Pentru că se pregăteau intens de asalt aveau drept la o învoire de 24 de ore. Numai că Vasile a luat cu el și pușca mitralieră, sub motiv că sunt hoți pe drum, și pentru a nu i se observa lipsa.

Așa se face că ajungând acasă, chiar în toiul pregătirilor pentru scaldătoare, l-a chemat și pe Ghiță Chiorcea cu armonica și cobza lui și rapid s-a dezvoltat o petrecere pentru mai tot satul. Era câmp verde, florile pomilor fructiferi sfințeau aerul, încă nu se trecuse salcâmul, se zbicise bine pe vârfurile dealurilor pe unde erau drumurile atunci. Cum în bățătură erau și animale și păsări, iar în beci peste vreo mie de litri de vin, n-a fost decât îndemnul de a jertfi un berbec, un curcan și câteva găini. Vasile nu se însurase din dragoste cu Mărioara, dar aceasta era tare gospodină, avea în sprijin și cei 3 copii mărișori din căsnicia anterioară (Vasile, Constanța, Gheorghe), aveau peste 10 ha de pământ, cal, car cu boi, vaci cu lapte; ce, mai,

gospodărie bine întocmită chiar dacă se simțea lipsa bărbatului mobilizat pentru front.

– Hai, cumetre Dumitre, adă-ți și vecinii, l-am chemat pe frate-meu Liță, sor-meă Chiraca, pe mama, am trimis după băd- Ilie și moș Gheorghe și Iacov la Strâmba, hai să ne întâlnim oleacă, astseară, că mâine-poimâne plecăm pe front și nu știm care ne mai întorcem. Măcar, bine că mi-am văzut feciorul... să-l vedeți și voi! Și să aveți grijă de familia mea.

– Bine, Silică, dar nu te superi că venim cu mâna goală, că suntem nepregătiți.

Cam pe înserat oamenii s-au strâns rapid, ca la clacă și au și ajutat-o pe Mărioara care numai cu fiică-sa Constanța n-ar fi prididit. Vecinii buni se văd și la necazuri și la bucurii, mai ales că se mai găsea de plească un păhăruș de rachiu, o cană de vin. Și-apoi mirosul de berbec fript, cobza lui Chiorcea i-au îndemnat a petrece cu toată plăcerea, până la urmă uitând de pruncul care mai chirăia în covată. De el se preocupa cel mai mic dintre copiii Mărioarei, Gheorghe, de 14 ani, care-l legăna și-i vorbea. Vasile, de 18 ani, se ocupa de berbec, Constanța de 16 ani pregătea pentru copt aluatul și de focul la cuptor. Totul, la foc automat pentru că nimeni nu bănuia ceva înainte, de venirea lui Vasile de la Tecuci.

Vorbele s-au legat repede, au mai venit încă vreo câteva femei și fete, unele cu bărbații lor și chiar s-a încins de o petrecere pe cinste. Au urmat felicitări și

toasturi, Ilie era tare bun la cuvântări, cu chiote și voie bună s-au apropiat de miezul nopții. Datina era ca la astfel de petreceri să se tragă cu pușcoace, cu pușca și cu pistolul, mulți giurgioneni având astfel de armament

– Ia, ascultați, fraților, zise și Vasile, proptind mitraliera de prispă. Urmă o rafală, apoi o alta mai lungă, și alta. Oșteanul se cherchelise puțin și se dădea important, așa că până la urmă consumă o cartușieră întreagă.

Pârâitul nemaiauzit până atunci al mitralierei, în liniștea satului, adică în momentul în care s-a fracturat petrecerea, a stârnit pe toată lumea care s-a strâns repede, înfricoșată, la școală, adică chiar lângă casa lui Vasile a Mărioarei, poreclit clisoi. Mitraliera le-a adus aminte că se pregăteau de război... și, petrecerea s-a spart. Cam dezumflat, „clisoi” cum era poreclit, mitraliorul a urcat pe cal și dus a fost, evident la Frunzasca unde a ajuns în răsăritul roșcat al zilei de sfârșit de mai...

...Priveau înfricoșați barajul de artilerie de dinaintea mișcării trupelor, a oricărui atac asupra căruia fuseseră avertizați de câteva zile ca să nu se înspăimânte prea tare. Fuseseră binecuvântați de preotul companiei care i-a deslegat de păcate și i-a îndemnat să meargă cu dumnezeu înainte. Primiseră ordin să doarmă îmbrăcați în tranșeele săpate cu câteva ore înainte, să nu facă nici un zgomot, să nu vorbească. Totuși, în așteptarea grea, între ei mai șușoteau, mai

ales să se încurajeze unul pe altul. În sufletul fiecăruia abia mai pâlpâia nădejdea că vor mai scăpa de sub focul inamicului, anticipat ca foarte probabil, nimicitor și violent. Plutonul de mitraliori avea între 6 și 11 soldați, în funcție de pierderile care se anticipau, fiecare trebuind să ia locul celui de la mitralieră, comandantii știind că-i trimit la moarte. Cu inima strânsă, unii dârdâind de frică sau clănțănind din dinți, își transmiteau încurajări neexprimate, păstrându-și locul în formație. Psihic erau formați să primească moartea pe care, de fapt, o vedeau cu ochii: perdeaua de foc, fum și explozii de pe malul dinspre Răsărit al Prutului, bubuitul care nu mai contenea târându-se dinspre spatele soldaților, dinspre dealul Copăceana, de unde trăgeau tunurile românești, și se prăvălea asupra satelor de peste apă care tot românești erau, li se spusese, dar care erau înțesate de bolșevici. Era lumină ca ziua, o lumină roșietică, spartă de explozii, pârâitul mitralierelor, vâjâitul brandurilor, bolnăvicioasă, purtătoare de moarte și pentru ai noștri, dintre care mulți n-or mai apuca să vadă lumina zilei, dar groaza pornea de la miile de explozii, doar la câțiva km, focul nimicitor al artileriei române care trebuia să distrugă până și tranșeele rușilor, cm. cu cm., care păreau a izvorî din largul stepei calmuce sau din Caucaz, și care nu se mișcau de loc, după cum raportau ofițerii care priveau cu binoclurile. Tot orizontul era roșu-roșu.

Purtătorul de afet al mitralierei cărate pe umeri de Vasile Marin era unul Vasile Cogean dintr-un sat apropiat de Bogdăneștii năpădit de armată, părăsit de locuitorii evacuați pe Valea Elanului, la Vutcani, Roșiiești. Cogean era din Rânzești și avea sarcina să-i conducă prin orice loc mai ferit, dacă se mai putea descoperi așa ceva. Cei 11 din plutonul lui Vasile Marin, cu el în frunte, au trecut apa Prutului imediat ce au auzit ordinul generalului, al conducătorului Ion Antonescu: „pentru România Mare, vă ordon, treceți Prutul!”, într-un iureș nereglat de cineva. Protejați de malul ceva mai înalt și ușoară umbră față de lumina neconținută a exploziilor, acolo, pe apă, n-a căzut niciunul. Dar la câțiva metri, pe platou, au înfruntat urgia: gloanțele șuierau pe la urechi, unele au lovit căștile sau cu un sunet indescriptibil au pătruns în corpurile vii, avântate în deplasare, niște țiuiele metalice rezultând când erau lovite armele sau căștile. Vasile Marin era primul, însoțit de încărcătorul ochitor care derula banda cu cartușe, deplasarea făcându-se trăgând continuu.

– Văleu, fraților, m-au împușcat, a strigat cam al patrulea, în timp ce alți doi au căzut secerăți, fără a scoate un cuvânt. În vacarmul dimprejur mai mult se ghicea ce voia să spună celălalt, lanțul de trăgători trebuind să asigure puterea de foc în mers. A căzut încă unul, și încă unul, tot fără a mai scoate vreun sunet.

– Culcat, culcat... culcat, fraților!

**Inaugurarea Parcului istoric de la Fălciu – Bogdănești,
dedicat Bătăliei de la Țiganca. 23 iunie 2018**

Vasile realiza că și din restul companiei cădeau, cu urlate și vaiete, blesteme și rugă laolaltă, că parcă la comandă toți s-au oprit pe loc, dar focul puștilor și mitralierelor continua. Că, cele vreo 200 de metri de la malul apei păreau o imensitate, că nenorocirea zgomotoasă a căzut pe capul oamenilor. Incredibil de repede și-au săpat tranșee, dar tot repede au constatat că focul tunurilor rusești s-a concentrat asupra lor. Un obuz căzu la câțiva metri de sergent și acesta fu pârlit instantaneu pe o jumătate a corpului, simultan un glonț străpungându-i piciorul drept. Mitraliera aruncată de suflu alături fu ridicată imediat de alt soldat, secerat și el. Urlând, Vasile Cogeac, care apucase să-și sape tranșeea continuă să tragă cu mitraliera până i se

termină muniția, dar, încă, nu se așternu liniște. Se iviră sanitarii care-l ridicară pe rănit, și-i aruncară două benzi cu cartușe lui Cogean rămas printre camarazii săi morți. Cei doi Vasile se despărțiră pentru totdeauna.

...Nevoit să stea alături de camarazii săi fără suflare care-l protejau cu trupurile lor, încă vreo 6 zile, acesta a rămas cu o imagine coșmar care l-a însoțit apoi toată viața: viermii ieșind din corpurile morților umflați, care semănau cu boabele de orez, ieșind din corpurile deformate și greu mirositoare. Vasile Cogean din Rânzești n-a mai mâncat vreodată în viața lui orez.

...Ridicat de sanitari, inconștient, Vasile Marin a ajuns pe masa de operație tocmai la Buzău, pentru a-i fi extras glonțul dum-dum și operat fără anestezice. De durere a sfărâmat între dinți un colț al mesei de operație... Când a ajuns alicind de-un picior pe prispa casei, copilul la botezul căruia trăsese cu mitraliera făcea primii pași și gângurea în limba lui...

...Copilul Dumitru (Trică) a învățat la Giurgioana, Podu Turcului, Universitatea Iași, Universitatea București, doctorat la Universitatea București (după ce fusese declarat admis și student la Facultatea de Agronomie, Timișoara, în 19 sept. 1961).

Pe 2 octombrie 1961 Dumitru o cunoaște pe Iulia, învățătoare suplinitoare la Blaga, jud. Bacău, iar în febr. 1963... se căsătoresc, la Giurgioana, cu nuntă mare, tradițională, cu fanfară, după o furtună și întâmplări ca în povești...

Părinții Iuliei erau gospodari în Țepu, aproape de Tecuci, Constantina, fost Mândru, fiind o femeie deosebit de frumoasă și iubitoare de carte. Și Vasile L. Cernat știa carte, fost șofer în Război, agent sanitar și prea mare iubitor de libertate. Din această cauză asupra întregii familii s-au abătut mari nenorociri, el fiind des și periodic arestat, fetele Polixenia, Iulia, Elena, Niculina, toate 4 fiind date afară de prin școli de comuniști. Iulia a absolvit liceul din Tecuci în 1959, și apoi cele 2 facultăți, după ce s-a căsătorit și au plecat în județul Iași. În 2019, Polixenia, căsăt. cu Dumitru Iacob are o fată, Mihaela cu 2 copii, în Germania, Iulia cu Dumitru pe Sergius, Dan, Radu; Elena Mocanu cu fata Gabriela Aurora Ionescu, având și ea 2 fete, în

**Polixenia, Codruța, Harmony, Dumitru M, Dumitru Iacob.
Sus: Daniel, Sergius, Iulia, Mihaela, Radu Racoceanu, nepot**

Constanța, Neculina căsăt.în Țepu, cu Jenică Mocanu, 4 copii. În total 21 nepoți, care nu se mai cunosc toți (generația a 3-a).

Despre participarea lui Vasile Cernat (urmaș al generalului Cernat, comandant la Grivița, 1877) în cel de al Doilea Război Mondial, am descoperit mai multe documente, inclusiv, printr-o mare-mare-mare șansă, un martor-participant la evadarea din punga de la Cotu Donului (Costache David, n.la 03.08.1922, din satul Zmeu, comuna Lungani, jud. Iași, intervievat în 15 sept. 2018 și 14 mai 2019, încă limpede la minte). În această conflagrație au căzut 2 frați Cernat.

Cel mai greu pe timpul Războiului au dus-o femeile.

COTITURA DE LA COTU DONULUI

După cum se știe, conduse de nemți, armatele române au ajuns până la Cotu Donului, în inima sovietelor, acolo unde a avut loc una dintre cele mai aprige înfruntări din istoria mondială a războaielor, momentul în care s-a întors soarta celui deal doilea Război mondial, prin respingerea celui mai mare atac german asupra U.R.S.S. Operația Uranus, din 19 nov.1942, în urma căreia armata a 3-a și a 4 română au fost pulverizate.

Trupele românești s-au distins prin fapte rarissime de eroism, au susținut și prin pierderi de multe vieți românești expansiunea germanilor, evident cu disciplina impusă de aceștia. Statul Major românesc n-a avut putere de decizie decât când „punga” armatei sovietice era pe cale să se închidă, când joncțiunea lor putea dura ore, minute, secunde. Comandanții români se aflau în situația de a abandona totul, oricum pentru ofițeri nu mai era scăpare, doar le rămânea să spună tare în huruitul motoarelor de la tancuri care se auzeau înnebunitor, dar, încă, nu se vedeau: „fraților, scapă cine poate...” așa cum strigă plângând și disperat tânărul locotenent rămas comandant unic.

În compania moto, doar cu 5 camioane zdrențuite valide dintre sutele aruncate în luptă, se afla și sergentul Vasile Cernat, din Țepu de lângă Tecuci, care, auzind eliberarea de sub ordin, exclamă:

– Cine vrea să scape, după mine...

... Întinderea stepei cât se vedea cu ochii de jur împrejur sub un cer plumburiu la care soldații nu aveau timp să se mai uite fiind preocupați să-și târâie obielele ieșind din bocancii găuriți prin noroiul lipicios, puțin roșiatic. Nu se vedea nici urmă de vegetație de stepă, doar pădurici de arbuști spinoși care ascundeau privirilor ce se petrecea undeva, nu prea departe spre Răsărit. Dintracolo se auzea huruit greu, parcă de

bombardiere gata să-și ia zborul, de la sutele de tancuri care păreau să-și facă impetuos apariția, parcă mai amenințător decât urlatul avioanelor care deabia-i bombardaseră. Același zgomot venea și dinspre Stalingrad adică dinspre Apus, de unde se auzeau exploziile provocate de bombardamentele intense ale avioanelor sovietice. Se știa că spre Nord, atacurile germano-române fuseseră stopate de câteva zile și urmate de ucigătoare bombardamente asupra liniilor românești, cu pagube imense în material de război dar mai ales cu mii de morți în tranșee și la suprafață ca efect ale tirurilor de katiușe și al mitraliilor razante cu solul. Atmosfera „plumburie” zgomotul pătrunzător, păreau a nu-i prea interesa pe soldații care își făceau mereu cruci, dar cărora le pierise încrederea că mai pot scăpa cu viață. De câteva zeci de minute și dinspre partea sudică se percepeau mișcări de motorizate, și se pricepea clar că se urmărește încercuirea unei importante părți din armata română spre a fi scoasă definitiv din luptă. Așa că mișcările acestea una către alta din părțile cercului care se închidea, diferite, paralizau orice intenție de luptă, orice inițiativă a cuiva. Nu mai exista comandant pentru trupele zdrențuite, decimate, abandonate.

Cernat și plutonul său de șoferi stăteau tăcuți și înfricoșați; de la comandament nu mai venea nici un ordin, locotenentul-învățător, pierit cu desăvârșire era singurul ofițer în mijlocul a circa 600 de ostași, cu totul

demoralizați. Știa că superiorii săi au murit sau au fost luați prizonieri, înțelegea că totul e pierdut, deja își închipuia cum va fi prin Siberia, și atunci strigă cu toată disperarea:

– Scapă fiecare cum poate, camarazi...

Cum, pe front legăturile sufletești sunt foarte puternice, vreo sută de soldați s-au strâns instantaneu împrejurul său ca puii lângă cloșcă, așteptând sfârșitul.

– Dom' locotent, mă lăsați pe mine ?

– Fă, ce vrei sergent, n-ai auzit ?

Vasile se întoarse scurt și autoritar către șoferii care-și părăsiseră mașinile, doar vreo 5 având plinul de combustibil și gata de mișcare. Cernat, febril:

– Scoateți repede țevile de eșapament pentru cât mai mult zgomot, și, după mine !

Peste 200 de soldați s-au aburcat rapid în camioane, pornirea de pe loc fiind executată cu o repeziciune menită să le scape viața. Câți au putut intra în caroserii, îi loveau cu paturile armelor pe cei care se îngrămădeau disperați să mai prindă un loc, dar, în același timp, au avut de înfruntat gloanțele morții trase din automatele rusești mai aproape din dreapta celor care încercau să iasă din „pungă”, adică din țarcul de țevi de pușcă, tunuri, tancuri, aruncătoare de branduri, alte arme,... dar năvălitorii din frica de a nu-și lovi compatrioții trăgeau doar cu pistoalele automate, cu ZB-urile, și erau gata să arunce cu grenadele.

– Hai, băieți, strigă răgușit și disperat Vasile Cernat care acum, în goana disperării, cu dinții încleștați, ochii injectați, ambiție oarbă, nu mai ținea cont de denivelările, ori șanțurile, ori tranșeele pe care le ocolea cu greu prin focul dens de armament ușor, dar care-i ajuta pe fugari să mai scape cu viață; și prinsese destul curaj văzând celelalte camioane în urma sa din care mai trăgeau doar câțiva încrâncenați. Numai că rușii trăgeau de aproape, gata să se urce din lateral și din spate strigând:

– Stoite, Stoi, bit tvoi mati, rumânski, stoite, stoite...

– Stai, pe măta, grijania mamei voastre de bolșevici, strigau românii, într-un fel de cor însoțit de pocnetul rar al ZB-urilor din dotare, mitraliere, nu mai aveau, nici puști mitraliere, nici grenade, gloanțele trebuind economisite. După două dintre camioane au sărit un soldat rus și o femeie, gata să se cațere sus, loviți și schilodiți, însă, de către cei de sus...într-o larmă greu de descris, cu înjurături, blesteme, amestecate cu urlete, vaiete, țipete, dominate de rafale de automate. Nu mai exista decât voința disperării...

– Nu vă lăsați, băieți, strigă din autocamion Trandafir al lui Buganu din Tecuci, rănit la un picior, în timp ce lovea cu patul armei un rusnac gata să se cațere la ei, privind cum se rostogolesc degetele în convulsie la picioarele sale și șuvoiul de sânge țâșnind din mâna retezată a agresorului. În vacarmul acesta,

când parbrizele crăpau din cauza gloanțelor, când motoarele erau turate la maximum, când țipetele, urletele răniților se amestecau cu înjurăturile românești și rusești, nimeni nu-și mai punea altă problemă decât să iasă din acest joc al morții. Atât cât motoarele mergeau, cât își puteau apăra teritoriul de 14 m.p. din caroserii, existau și speranțe.

Unul dintre cele 5 camioane se opri după câțiva km și în secunda următoare a urmat cel mai crunt măcel asupra celor rămași acolo, vii, încă. Cine să poată număra câți mai erau vii, dar după deslănțuirea răzbunătoare a rușilor furioși... n-a mai scăpat absolut nimeni: uciși cu baionete, cuțite, patul armelor, pișați cu picioarele și loviți cu orice se afla la îndemână. Nici măcar cel care înălța mâinile către ei rostind abulic „tavarișci, taavarișci” n-a fost cruțat. Din cabina șoferului cu gaură în frunte și cu ceilalți însoțitori, însângeați și fără suflare, răsuna interminabil și răscolitor claxonul răgușit care se pierdea tot mai mult în depărtare ca un fel de salut și îndemn... Canonada i-a sfârtecat pe români peste un sfert de oră, dar cine să cronometreze, pentru că fiecare se adăpostea cum putea după obloane sau după camaradul mort, trăgea cu arma și lovea aprig, disperat când mâinile sovieticilor se agățau de obloane. Lui Vasile i-a rămas întipărită imaginea mâinii retezate de lovitura năpraznică cu patul puștii, ca a unei ghilotine, rostogolită în urma camionului. Fiecare înjura sau se ruga cu dinții

încleștați într-o disperare nemaisimțită vreodată, chiar că totul depindea de o singură secundă, care părea un veac. Nici n-aveau timp să simtă spaima ci numai imensa dorință de scăpare din iadul dimprejur. Cine să mai aibă grijă de ceilalți? Doar șoferii care erau primii vânați de bolșevicii aruncați la pământ, surprinși de această încercare nebunească a câtorva români, păreau a nu avea putere decât pentru volanul mașinii și pentru accelerația acesteia, deși parbrizele erau ciuruite și camarazii din dreapta-stânga împușcați sau răniți, cei rostogoliți pe volan fiind apărători ai șoferului, iar cei de pe scări cădeau și țipau de mult pe pământul neprimitor... Nu era timp nici de miros, de jale, nici de milă, nici de vreo acțiune creștinească pentru rănitul de alături, doar senzația de uscat și sfârșitul lumii. Aproape n-au simțit îndepărtarea focului, după timpul care-i pârjolea.

– Câți am mai rămas, fraților,? se întrebau între ei, după vreo 30 de km. când au oprit considerând că au scăpat de urmăritori. Au început numărătoarea răniților, s-a acordat un prim ajutor celor care agonizau, se transmiteau ultimele dorințe ale muribunzilor, se evalua cât mai au până la primele unități românești; tablou terifiant cu răni, sânge, vaiete, scrâșnete, speranțe, în sfârșit 61 de oameni, unii cu răni mai ușoare, se puteau considera a fi salvați. Cum nu era nici un ofițer cu ei, cei valizi s-au strâns în jurul lui Cernat:

– Ce facem, Vasile, nu mai este benzină, nu mai avem muniție, ce facem cu răniții... Mulți erau plini de sânge amestecat cu funingine, haine rupte, încălțăminte praf, dar cu puștile în mâini fiecare ca niște statui ale prăpădului într-o liniște nefirească după oprirea motoarelor. Doar gemetele răniților formau un cor al durerii pe care soldații simpli n-aveau cum să-l potolească, cei vii cu bucuria scăpării din infern în priviri, tăcuți, scăpați de frică și încordare, cu nădejde înflorită.

– Măi, Dumnezeu cu noi, poate am scăpat de Siberia rusească. Nu se poate să nu fie pe aici prin apropiere vreo unitate românească. Atunci când am venit din țară, parcă erau pe aici sate înțesate cu trupe. Luăm benzina de la celelalte, ne încărcăm în 2 camioane, avem grijă și de camarazii răniți, apă are careva? Iamandi, ajută-mă!

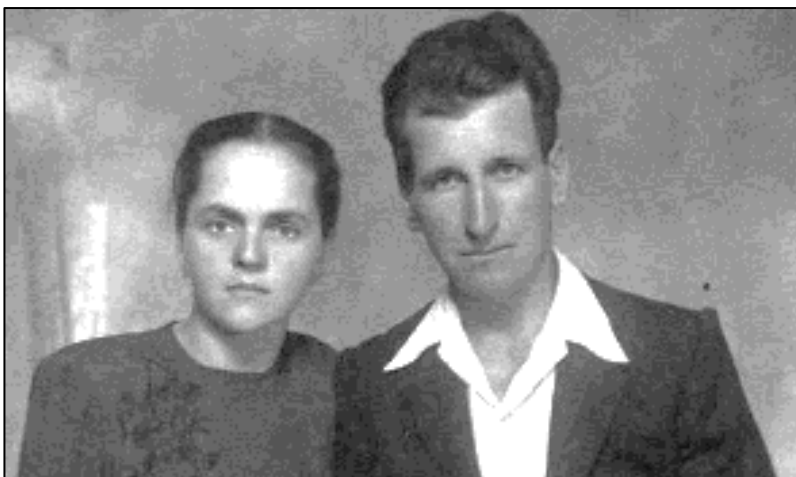
Recuperăm din bidoanele morților apa, dar e tare puțină, bem cu rație, hai, repede, că vinăștia după noi și e mare grozăvie. Hai, băieți, zise unul dintre șoferi, Mândru Anton, în timp ce scurgea ultimele picături de benzină... David Costache din Zmeu, comuna Lungani, într-o mărturie impresionantă, din mai 2018, încă în viață și destul de lucid, scăpat între cei 61 atunci, mărturisea că acela a fost norocul vieții lui, să scape cu viață și de prizonierat: „eram albi de păduchi, dar negri de fumul puștilor, de la eșapament, cu sânge pe haine, dar cine să se mai gândească la altceva decât

că am scăpat... eu, cu o rană la picior, mai toți răniți dar entuziasmați de bătălie, cu mari speranțe...” (zice Costache David, în mai 2019).

...Toți cei 61 de soldați români, scăpați din încercuire au fost decorați de Înalțul Comandament Român, au fost trimiși în spatele frontului în refacere sau cu medalii pe piept au fost demobilizați. Printre ei și Vasile Cernat.

Numai că, rușii au ocupat apoi toată România după 23 august 1944 și ce-a urmat... Eroismul lui Cernat care a salvat 61 de oameni, devenit anticomunist înfocat, a fost răsplătit „corect” cu bătaii „profesioniste” și mulți ani de pușcărie.

Între 1945 și 1989 s-a construit socialismul, chiar „multilateral dezvoltat” ca etapă spre comunism, după model sovietic, destrămat și el, până prin 1991. În această istorie recentă s-au dezvoltat copiii familiei Marin Vasile și Mărioara care au urmat școli, s-au afirmat în plan social, au alergat în lume, au învățat și...au trăit. Toți au fost oameni cu carte. Au redevenit capitaliști fără capital după 1989, când a început migrația românilor în lume. Șanse de a rămâne în istoria culturală a românilor are doar primul născut al cuplului, deținătorul unor recorduri imposibil de egalat.

Constantina și Vasile Cernat, proaspăt căsătoriți.

**Vasile CERNAT,
sergentul de la Cotu Donului**

cu tot Regimiositul

În seara zilei de 21-22 Junie 1941
Ne sustinea artileria și lieta cu tirul
băci primisem ordin cu dungi trei culori
Și mă prezint în data la 10 Vânători
Și cu Fertu foarte noi neam prezintat
Și în cinci minute neam în echipat
Și dela armatură arme mea și dat
Direct la satul năși unde am plecat
Ero adunătura din Jundul Moldavei
Băci se cunoșteau după accentu vorbei
La camp le unde nea dat pe noi
Erau ostazi mai multi dela Dorobai
Cui permit dăi năși pe o noapte întunecoasă
Însă gândul nostru era tot la cei de acasă
Mersam pe întineric până la gherănești
Ab ce era acolo zău că te îngrăzești
Bătuse cu artileria din armata rusă
Și ori și ce case în sat era distruse
Cui ajunsu în zori la cotul Găcului
Ite am făcut poduri peste apa mîntului

Din povestea bătăliei, în manuscrisul lui V. Cernat

MERIDIANUL *CULTURAL ROMÂNESC*

ROMANIAN CULTURAL MERIDIAN
MERIDIEN CULTUREL ROUMAIN
Румынский культурный Меридиан
RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN

P. Ponișnic - Cluj-Napoca, Danubius 1000

G. G. Gălbănuș - Coșta Jui, Iași

An V, Nr. 1, (17) ianuarie - februarie - martie 2019

Director: Prof. dr. Dumitru V. MARIN

VASLUI

V

FINAL... DESCHIS!

(din volumul Giurgioana...)

„O incursiune de ordin istorico - documentar fie și într-un prezent dar-mi-te în trecut, implică excepționale eforturi de căutare, cercetare, analiză, sinteză, cu implicare sufletescăși financiară.

A pune în cunoștință vreo 400 de oameni despre evenimentul unic numit „*Sărbătoarea satului Giurgioana*” dintre care destui au venit să-și împlinească sufletul, nu e nici la îndemâna oricui și nici vreun fel de distracție. Singurul eveniment de asemenea amploare a mai avut loc în urmă cu exact 30 de ani, pe 3 oct. 1981, organizat de prof. dr. Dumitru - Trică MARIN (și atunci din Vaslui) și prof. Costică Petroni, învățător la Lehancea, care a răscolit satul binișor, de vreme ce au fost prezenți vreo 300 de oameni (veniți și localnici). Programul artistic cu frații Chiriac, memorabil.

Asemenea emoții și trăirile personale și colective, însemnătatea pentru fiecare în parte și pentru toți la un loc, nu se pot nicicum plăti în bani și nu sunt repetabile.

Fiecare este mai bogat pentru sine și pentru alții, își împlinește - rotunjește părerea despre sine și despre ceilalți, pășind mai încrezător în societate și în familie.

Ne întoarcem în satul acesta prăpădit și cu deziluzii, și cu amărăciune, dar și cu mândria că, iată-l cu adevărat este de pe timpul marelui Ștefan, atestat la 1531 (Mărtinești, 1518) că a avut și are biserică aniversară (de „*Sf. Voievozi*”, aceasta „*nouă*” are 150 de ani), că a avut școală pentru luminarea fiilor satului și că, cel mai important din bucata asta de pământ (răzeșesc), sunt rădăcinile continuității ca într-un ghiveci imens cu plante dintre cele mai diverse din care extragem tulpinile viguroase ale valorilor - personalitățile depistate - și încercăm să exemplificăm cu ramuri sau flori actuale, generația activă de care altfel n-am fi auzit. Intrăm între aceste valori ce se exprimă ACUM în viața social - economică, culturală și de orice altă natură; ilustrăm doar cu câteva exemple: actrița Cristina Juks - Rotaru (Tg. Mureș), profesorul de matematică Marius Costache - directorul Liceului „*Alexandru Vlahuță*” din Podu Turcului, Costică Popa (Moinești), ginerele învățătoarei Tița Tătărăscu, iată doctor în turism, un om care împreună cu soția sa, Rodica, au reușit în viață ca oameni de afaceri, îndepărtații, ing. Sergius - Marin (n. 1965), șef secția transporturi la Primăria Montreal, avocat Daniel - Cernat Marin (n. 1968), președintele Comisiei de Disciplină a Federației Române de Fotbal, ing. Radu D.

Marin (n. 1970), unul dintre conducătorii Inforenergeticii românești și om de afaceri în București, Liviu Tătăărăscu (fiul Tiței Tătăărăscu - profesor la Școala Generală Podu Turcului), Cătălin (fiul lui Vasile Butnaru), stabilit în Italia, alți mulți urmași ai celor plecați de aici la învățăturăși muncă și care și-au educat cum trebuie copiii.

Pământul acesta (I), cu, II = „*trunchiurile pensionare*” (în mare majoritate cei nominalizați sunt pensionari) și cu III = cei care mai știu de Giurgioana sau chiar au moșteniri pe aici... ochiul acesta de românism mai poate rodi mult dacă unele condiții sociale vor fi mai favorabile. Măcar pământul de sub noi, cei vii acum, mai are valoare materială... și prin ceea ce facem acum, azi, aici, o anume importanță istorică.

Destinul Giurgioanei este identic sau aproape, cu al altor mii de localități din România (și nu numai) iar prin ce-am realizat noi astăzi îl ridicăm la valoare de simbol.

Să fim conștienți că asemenea momente pentru acest sat, în condițiile banului atotstăpânitor nu se vor mai face repede, mai sigur, niciodată.

E adevărat că fiecare moare singur. Și mai adevărat că morții se acoperă cu pământ iar viii cu hârtii. O operă scrisă poate însemna menținerea unei imagini și după trecere în neființă deci, fiecare să moară mai puțin.

Am fost martori la acest UNIC MOMENT.

Plecăm toți de aici cu speranța că florile tinere productive acum vor avea cu ele și pe cele ale recunoștinței.

Autorul este unul dintre toți (cei de azi) care a găsit timp, disponibilități creative și mintale, bani și ... ajutorul soției, pentru a lăsa această carte, ca un monument pentru fiecare și pentru mai târziu.

Reluând cuvântul academicianului C. D. Zeletin, alergând în cele 4 zări, am reușit să „alerg” și în istoria acestui sat, ca multe altele, cu dragoste, cu deferență și, poate, competență.

Vă mulțumesc pentru că-mi sunteți alături.

Oarecari perspective și certitudini.

Globalizarea devine fapt împlinit și la noi; ce-am văzut în Franța îmi dă certitudinea că așa va fi. Se amestecă limbile și va rezulta foarte curând un hibrid de comunicare unică, un fel de engleză cu mulți termeni tehnici, cu influențele cele mai diverse.

Se amestecările, oamenii ca ființăși idealurile lor. Banul devine cel mai important factor de progres, apropiere, depărtare, dezumanizare. Comuniștii

adoptaseră sloganul „*proletari din toate țările, uniți-vă*”... și nu s-au unit!

Banul și... nevoia unui trai mai bun poartă pe om pretutindeni. „*E țara lui, pământul*” profeția Tudor Arghezi pe la 1927, poate, intuind dezvoltarea comunicațiilor și a infrastructurii (informare, deplasare, mișcare - ușoare) și mersul lumii.

Și cum „*A LUMII-NTREGUL SÂMBUR... DORINȚA-I ȘI MĂRIREA*” (Mihai Eminescu) deci, motorul lumii ar fi sexul și pofta măririi în societate, personajele riscă, sau pur și simplu CAUTĂ alt loc sub soare. Se demonstrează că se poate pleca oricând și oriunde. Când să mai aibă timp omul de limbă, tradiții, obiceiuri? Când să mai aibă dorul de satul natal?

Dacă:

– Identitatea României se va pierde printre europeni, atunci și limba va fi modificată până la dispariție;

– Scade importanța structurilor administrative.

Pe cale de consecință;

Atunci:

Momentul acesta, 2011, și alți puțini ani de avânt social social-cultural și informațional rămâne absolut UNIC ȘI IREPETABIL.”

.....

În 2019, la 8 ani, realitatea e mai tristă ca atunci, mai puține case locuite, mai puțini locuitori, pe cei plecați nu-i mai știe nimeni (n.n.).

DINTRE EDITORIALE

GIURGIOANA (jud. Bacău) *Biserica. Satul. Oamenii. Azi (2011) (I)*

Un sat fără tineri e ca o babă fără dinți; o colectivitate fără valori (afirmate) rămâne neproductivă și necunoscută; cu oameni care refuză cultura, învățătura, credința este condamnată la dispariție pentru că-i lipsește orânduirea, îndemnul la muncă și scânteia creației.

Grecia trăiește prin istorie și legende (bine vândute turiștilor), Roma, prin măreția de odinioară, Londra, prin cea de azi. Zgârâie nori din New York sunt rodul fanteziei, dezrădăcinaților sortii, deșăraților.

Satul Giurgioana e astăzi ca o femeie despletită (doar câteva case... vechi) cu colții sărăciei răsărind dintre văioagele cu salcâmi (leagănul albinelor și legendelor), dintre pădurile Necorița sau Daja, faimoase prin teii (ce frânghii durabile...!) seculari, prin stejarii ori fagii care hrăneau turme de porci. Dacă n-aș fi păzit porcii la jir sau ghindă, n-aș ști...

Păstrează, locul acesta, „aroma” unui trecut răzeșesc, pentru că, sigur, n-a fost vreodată moșie boierească deși, se spune că boierul Giurgioneanu a construit primul bordei, să se ferească (în păduri, în

gura văii) de nahlapi și tătari. Lângă fântânile din Dorinești era o casă... Era! Satul este atestat în 1531.

Istoria veche consemnează și un Mărtinești, sat aparținător de cel actual dar mai emite pretenții la stabilitate în Răcușana, Hanța Vale (la care Nicolae Oțel vrea să-i zică Hanța Nouă) la Strâmba; Bouroș ... Parohia, deci organizarea bisericească mai are satul Plăcinteni.

Când lumea trăiește și virtual (aproape totul se poate on-line) în niciuna dintre cele 30 - 40 de gospodării nu se găsește fax ori calculator ci doar câteva telefoane mobile.

Când în lume se obțin recolte, în mii, multe la hectar, la noi pârlouagele-s stăpâne. Pe mii de kilometri în Canada n-am văzut nici o groapă, aici te îneacă praful și aluneci în râpi. Te mai împiedici de câte o babă, mai auzi clopotele bisericii.

... Dar... ce frumos cântă tot felul de păsări și în special privighetoarea...

Ce năvalnic sar emoțiile când pășești pe prispa satului; apare instantaneu lumea copilăriei cu oamenii de odinioară, cu țăncii, adolescenții, sau flăcăii care eram antrenați într-o imensă devenire a naturii înseși dar mai ales a personalității noastre.

Aveam vise... dar „folclorice”; avem dorințe greu de exprimat, aveam chemări și către frumoasa vecinului dar și către lumea necunoscută, aia... de la tren, în sus...

Ce n-aveam: uneori nu înțelegeam buchea cărții; și limită de vis. Unii n-am avut forța înțelegerii și îndrăznelii.

Am avut o origine naturală, viguroasă, de țărani!
(RĂZEȘI)

**(Meridianul, an XIII, nr. 39 (908),
joi, 29 septembrie 2011)**

GIURGIOANA ***Satul-Biserica-Oamenii (II)***

O localitate atestată în 1531, pe vremea domniei lui Petru Rareș, sigur existentă sub neînfrântul Ștefan cel Mare, reamintită într-o sumedenie de documente în cei 480 de ani de atunci, cu importanță strategică în 1774 când spionii ruși întocmeau (și editau „Carte de la Moldaviae pour servir a l’Histoire millitaire de la guerre entre les Russes et les Turcs” (păduri, apă și vite), jucând adesea rolul de centru administrativ pentru satele din jur: Răcușana, Hața, Strâmba, Bouroș, Plăciñeni, Sârbi, ș.a. A avut și componenta Mărtinești menționată în 1518, ultima dată înainte de 1900, niciunul dintre bătrânii satului nu reține această

denumire. Astăzi e în comuna Podu – Turcului, județul Bacău.

Mai mereu în ținutul (sau Ocolul) Tecuciului, sau plasa Podu Turcului, cu statut mereu schimbat prin efectul împărțirilor administrativ teritoriale (centru de comună sau sat component) locul acesta oferea mereu izolare și siguranță, inclusiv în 1959 când rușii și-au stabilit aici o tabără militară înainte de retragerea ocupației lor, iar la Căbești (atestat în 1505) exista de la război un observator militar cu faruri cu fascicul pe 16 km. care îngrozea pe toată lumea (*am văzut o bătălie aeriană, în lumina acestuia, cu căderea unui bombardier nemțesc, n.n.*).

Istorie zbuciumată pentru acest sat de răzeși (incluzând și Răcușana cu care au făcut corp comun în toată istoria lor) care s-au ocupat cu creșterea vitelor, a viermilor de mătase, producție de țesături și covoare, confecționarea obiectelor de mică folosință, pădurile cu tei fiind predominante în zonă, iar agricultura se realiza cu mijloace rudimentare, plugul din lemn fiind folosit până după al doilea Război mondial. (Vasile Marin a fost rănit la Țiganca, 21/22 iunie 1941).

Biserica nu putea să nu existe și pe vremea lui Ștefan, dar noi avem mențiuni doar despre una din zid, înainte de 1809, mult prea mică pentru o parohie bogată (hramul Intrarea în biserică a Maicii Domnului). Deci, de peste 202 ani. Marele boier Costache Ghioca a întreprins cele necesare începând

din 1859 (diverse cereri și liste) și a construit actuala biserică cu hramul Sfinții Voievozi Mihail și Gavril, sfințită pe 8 noiembrie 1861 în unele documente se menționează și alți ani, dar pe frontispiciu e clar: 1861, deci noi sărbătorim acum 150 de ani de la existența acesteia! Primul preot se numea Vasile Ivan, (al cărui neam s-a menținut până acum câțiva ani, din 1877 – Ion Focșăneanu, satul avea atunci – 1877 – 90 familii, 315 suflete, iar comuna 515 familii). De-a lungul existenței sale au slujit mai mulți preoți (Focșăneanu – tatăl și fiul – aproape o jumătate de secol) s-au efectuat mai multe reparații, cea de după cutremurul din 1940 terminându-se aproximativ în 1955. După cutremurul din 1977 s-au impus doar mici reparații cu contribuția poporanilor.

Avem puține mențiuni despre fapte eroice (Vasile Marin a fost rănit la Țiganca, 21 iunie 1941), ori gesturi ieșite din comun ale locuitorilor, dar ele nu pot lipsi în context general, așa cum nu pot fi uitate tradițiile și obiceiurile locale cu strălucirea excepțională a PLUGULUI MARE de Anul Nou și Jocurilor cu măști. Am mai apucat strigarea peste sat...

Scoala locului ar fi din 1904, prima învățătoare, Lucica Popescu, dar... învățătorul din comună completa Chestionarul lui Hașdeu! (în 1878 răspunzând la majoritatea întrebărilor).

Dintr-o panoplie a valorilor satului nu pot lipsi cei din familiile, în general plecate prin lume, Balan,

Barbărasă, Basoc, Bufnilă, Chirilă, Chitic, Dorin, Ivan, Marin, Petroni, Popa, Radu ș.a. (despre care vom mai vorbi) în timp ce pe aceste locuri, uitate azi de Dumnezeu, mai sălășluiesc exact 40 de familii cu 150 de suflete plus cei din Răcușana. Oamenii aceștia liniștiți și muncitori își duc până la capăt crucea și speră ca măcar biserica să rămână peste timp! Dar, dacă pământul redevine aur?

**(Meridianul, an XIII, nr. 40 (909),
joi, 6 octombrie 2011)**

Mențiune: Ziarul Meridianul din Vaslui a consacrat un număr special, cel din data de 3 noiembrie 2011, acestui eveniment.

**...În mai, 2019
mai sunt 27 de case,
nu toate locuite, în
Giurgioana.**

TEXTUL DE PE PLACA MEMORIALĂ FIXATĂ CU OCAZIA ACESTEI SĂRBĂTORI

SĂ NE AMINTIM:

1531 - Atestarea satului.

1809 - (înainte de) prima biserică

1861 - Sfințirea bisericii Sf. Voievozi Mihail și
Gavril.

1904 - Prima școală în sat;

2011 - Sărbătoarea satului (de hram):

- Slujbă, sobor de preoți
- Dezvelirea plăcii comemorative
- Lansarea cărții: „GIURGIOANA - BACĂU,
Sat - Biserică - Oameni”- Dumitru V. MARIN

● Remember

● Spectacole artistice

● Întâlniri de suflet

Organizator,
Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Preot paroh,
Pr. Vasile Dulhac

**Giurgioana - comuna Podu Turcului, jud. Bacău,
Duminică,
6 noiembrie 2011**

*

Pentru oamenii locurilor unde s-a născut, într-o scurtă rememorare, Dumitru al lui Vasile Marin I, a reușit:

– Încă înainte de a fi elev, i-a recitat poezii lui Gheorghe Gheorghiu Dej, cel devenit apoi conducătorul României;

– I-a reprezentat pe ei, de la 7 la 78 de ani, în toată lumea;

– A organizat întâlnirea „Fiii satului” în 2-3 oct. 1981;

– Organizatorul întâlnirii de 25 de ani de la terminarea Liceului Podu Turcului, cu clasa absolventă în 1959, în anul 1984;

– Inițiator și organizator al aniversării Bisericii, concomitent cu întâlnirea fiilor satului, pe **6 noiembrie 2011**, cu un ansamblu de manifestări complexe, carte, slujbă preoțească, placă memorială, concert, etc. A oferit locuri de muncă oamenilor.

– A scris monografia „Giurgioana/ sat/ biserică/ oameni” Iași, Pim, 2011, 170 pag., lansată cu această ocazie.

– **29 mai 2014:** Organizator, sponsor, autor de carte și film, articole în presa națională: **ÎNTÂLNIREA** după 55 de ani a promoției din 1959, la Liceul din

Podu Turcului, concert Privighetorile Zeletinului, ansamblu condus de prof. Nicolae Popa, Expoziție de pictură Letiția Opreșan, Diplome, carte „Prima clasă/ personalități de pe Valea Zeletinului”, Iași, Pim, 2014, 330 p.

– Joi, **30 mai 2019**: Organizatorul întâlnirii la 60 de ani, de la terminarea Liceului, 1959, a primei clase cu 11 ani de studiu. A realizat cartea „*Liceeni la Podu-Bacău/Și, au trecut ...60*” Concert, Expoziție și tot ce presupune un moment cultural unic în istoria locului (v. presa).

– A popularizat pozitiv Valea Zeletinului și în special localitatea, instituțiile, personalitățile de la Podu Turcului răstimp de 3 decenii, în presa condusă, proprie: ziar, radio, televiziune, Revistă internațională: M.C.R.

– A fost de 3 ori recordman mondial în domeniul jurnalisticii, de 6 național, de 26 județean; autor a 33 de cărți, a condus un grup de presă unic; conviețuiește cu soția Iulia de 58 de ani, au 3 copii, 9 nepoți, 1 strănepot. Nu mai au casă ori neamuri, în Giurgioana.

PODUL CULTURAL... CU PODU TURCULUI

Luni, 6 mai 2019, m-am aflat în comuna băcăuană, în care m-am născut în urmă cu 78 de ani, unde am urmat gimnaziul și Liceul și unde mă întorc întotdeauna cu drag și emoție: cu drag pentru că iubesc aceste locuri clisoase, cu emoție pentru că oamenii se schimbă și nu știi niciodată cu cine mai stai de vorbă (ca om). Oricum m-am bucurat că, într-un fel de pauză primarul Gelu Cioravă a ținut să mă ducă la fața locului, adică pe noul drum asfaltat până la Cimitirul evreiesc dinspre dealul Căbeștilor. „E aici cel mai mare cimitir evreiesc din țară, dintr-o comună, și am crezut că e bine să aibă loc de parcare și bună cale de deplasare pentru toți acei care vin din lume”, zice el cam mândru de sine, care-l ia și pe vicele primar cu noi, să se sfătuiască ce mai e de făcut pe acolo.

Și în adevăr e un loc marcat de pietrele funerare specifice pe o mare suprafață, nu prea vizitat (ținând cont de iarba viguroasă) și în bună parte părăsit: e mult, tare mult de când evreii au plecat pe aiurea și nu prea mai are cine se întoarce. Acțiunea primarului este însă, de lăudat...

La toartă cu mine Gelu pășește în Liceu, mândru de CAMPUSUL pe care mi-l poate arăta, de mia de elevi care-l populează, de cadrele didactice care

instruiesc această generație. Mulți dintre elevii în pauză butonează tot felul de celulare, vreo câțiva se mai sărută, e zumzet în platou. „Din păcate astăzi, nu se prea mai citește” zice ironic la adresa mea, care le-am promis celor de aici o a doua carte – „Liceeni la Podu – Bacău/ Și, au trecut... 60” – ziare, reviste. Uite-i pe oameniiăștia 5 întreabă-i dacă vor să citească ziarul. Chiar întreb:

– Cine vrea un ziar? și le întind câteva exemplare din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău. N-a vrut niciunul?! Și erau toți, profesori.

– Domnule Primar, chiar dacă elevi, profesori, alți oameni nu vor să citească, să se cultive, îi poți lăsa să rămână tâmpiți???

– Din păcate cheia nu e la noi, zice, Cioravă.

Intrăm la directoarea Liceului, cu care avem o discuție în 3, legată de Simpozionul „Timp și valoare pe Valea Zeletinului”, organizat de subsemnatul cu ocazia întâlnirii de promoție, pe 30 mai, în această incintă sau la Căminul Cultural. Deși sunt refuzat să punem o placă din marmură, comemorativă „prima promoție de 11 ani, cu recunoștință”, sunt refuzat cu denumirea a două clase cu patronime ale unor absolvenți, și se consideră inoportună donația a 10000 de cărți ori a unui post de radio, convenim că se va asigura asistența a 2 clase în ziua respectivă, că autografe și cărți se pot da și la Căminul Cultural, pentru a nu fi „perturbat procesul de învățământ”.

O chestie amuzantă:

Cer catalogul clasei din 1959 și mi se înmânează imediat, ba cu oarecare malițiozitate mi se arată și notele destul de modeste ale subsemnatului, chiar cu degetul, semn că fusese studiat și comentat mai înainte. „Ce zici de notele astea?” mă întreabă amândoi; răspund: „copilul acela făcea 6 km dus, în fiecare zi, după ce păzea vitele și oile, 6 întors, după care participa la muncile câmpului, ca cel mai răsărit din familie. Din sat am plecat 93 și am terminat singurul o facultate”. Tot din noroiul acesta am călcat pe 4 continente...

Primarul m-a adus înapoi la Primărie cu promisiunea că va participa la întâlnirea acestor absolvenți și la Simpozion. Am convenit să nu le cerem nici un fel de sprijin financiar.

M-am întors la Cămin, unde există un personaj EXCEPȚIONAL, profesorul Nicolae Popa, dirijorul Ansamblului Privighetorile Zeletinului (de peste 43 de ani!) și am stabilit programul zilei. Discuția amplă, cu folos, constructivă și... afectivă, a fost mai lungă și o să revin asupra ei.

Important, important: am avut plăcerea unei discuții cu clasa a VII-a în prezența doamnei profesoare Mihaela Sandu, singurul cadru didactic dintre cei 52 care a făcut ceva pentru Concursul cu premii de 6000 lei organizat de M.C.R. Copii foarte vioi și activi, profesoara, clar, deosebită. Faptul că la

această clasă se „tipărește” revista Micul univers al clasei mele”/clasa a VII-B, chiar m-a înduioșat așa cum m-a mișcat promovarea ca talente a câtorva dintre elevii mai mari. Trag repede concluzia că Doamna Profesoară merită toată stima noastră.

**Liceul „Alexandru Vlahuță”,
Podu Turcului**

Am vorbit și cu bibliotecara comunei, doamna Gabriela Damian, cu care ne vom întâlni pe 30, la Simpozion.

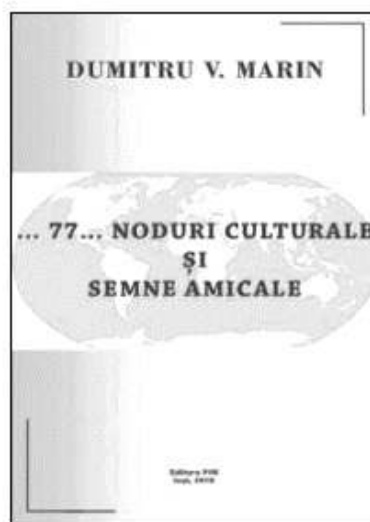
De ce v-am spus astea?

Mi se pare că am continuat PODUL CULTURAL între Vaslui, unde este Redacția noastră și Podu Turcului, cu Liceul pomenit ca școală primară prin 1864, cu cataloage din 1883, din 1946 devenit Gimnaziu, din 1953 devenit Liceu cu 10 clase medii, cu prima clasă absolventă cu 11 ani de studiu, în 1959.

Nu-i așa că „mă trage așa” pe la Podu?

**(Meridianul, an XXIII, nr. 18 (1899),
joi, 9 mai 2019)**

DIN OPERA LUI DVM

VI

GENEALOGII:

(în 2019)

Pornim de la părinții din părinți, respectiv Vasile și Tudora (Mărioara) Marin, el, veteran de război, cu 3 decorații, ea cu tot felul de războaie de țesut în casă, muiere harnică și care și-a învățat copiii la treabă: până și îmbrăcămintea (cu cămășoaiele din in sau cânepă) trebuia să fie curată, oricât ar fi fost de cârpită. Era bătălia cu păduchii, ploșnițele, căpușele, checherițele și puricii care transmiteau și diferite boli, așa că se respecta strict igiena fiecăruia. Deși în sat au fost diferite molime, familia Mărioarei a fost destul de ferită, în sensul că i-au murit din copii, dar i-au și rămas destui. Tifosul exantematic, febra tifoidă și Războiul au fost pietre de încercare ale întregii familii.

Toată familia s-a trecut la colectiv, în 1961. Copiii au plecat la învățătură, în țară.

„Crengile viguroase” ale neamului se extind în secolul XXI, dar se împrăstie și se pierd în lumea largă.

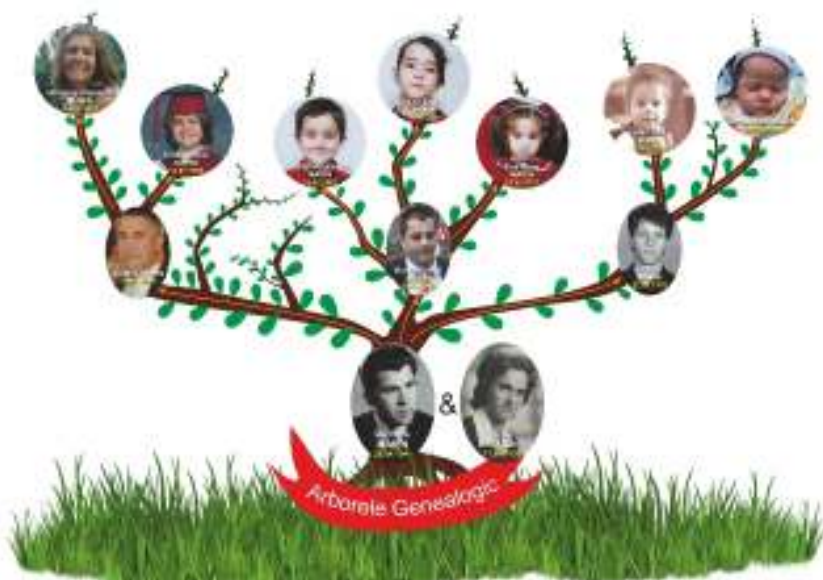
**VASILE (1912 - 1970)+Mărioara (1903-1991),
Din PĂRINȚII: ION (zuger. m. 1923)+Rusanda
FIII: Dumitru (Trică), Gheorghe (Gică), Victor
Nepoți... mulți(!), strănepoți nu i-a mai apucat.**

**Tudora și Vasile
la nunta fiului Gică, nov. 1966
la Giurgioana. Pe fundal, fanfara.**

**Victor, Catea, Liza, Iulia, Gică
20 iulie 1978: În jurul bunicii, toți nepoții. Foto DVM**

DUMITRU (Trică, n.1941) + Iulia Cernat (n.1939)

FIII: Sergius-Lucian (+Ina Roman), Daniel Cernat(+ Alina Bădoi), Radu (+Mihaela Peptănaru).

Nepoți: - Codruța (+strănepot, Ravi), Harmony + Radu, Raluca Diaconu.

- Ștefan Alexandru, Ana Ilinca, Eva
- Vlad Ioan, Rareș Mihai George.

Prea scurt ISTORIC: toți fiii sunt absolvenți de studii superioare, Sergius, inginer în Montreal, întemeietor Unison Radio, Daniel-Cernat, avocat, întemeietor radio, Tvv, ziar, funcții de răspundere în

București, Radu, inginer alimentarist, inforenergetician,
întreprinzător privat în București, Vaslui, Bârlad...

**Nov. 2004, cu
președintele
Traian Băsescu**

**1990, la Vălenii de
Munte, cu președintele
Ion Iliescu**

**Nov. 1996, cu președintele
țării**

**30 august 1991,
Rep Moldova, Chișinău,
cu președintele Mircea Săgurea**

**În fața lui Francois Mitterand
- 18 febr. 1991, Iași**

**GHEORGHE (Gică, m. 2010)+Catea (n. 4.12.1949).
Căsătorit în 1966, Giurgioana, (Victor era
militar. Nuntă tradițională, 20 nov. 1966). Mutați în
Vaslui.**

Fiii: Iulia, Ionel, Gheorghe, Marian... în lume.

**Nepoți: Vladiana Luminița, Ionuț Alexandru,
Bianca (+ strănepoată Anya), Daria, Mădălina (+
strănepot Dominic Ionuț), Andrada Ștefania,
Eduard.**

FERPAR, ÎN MERIDIANUL:

FRATELE meu, Gică Marin, a murit luni, 15 noiembrie 2010, ora 17 fără 7 minute, în brațele mele.

Horcăia îngrozitor, se mai agăța de fiecare gură de aer, strângea spasmodic buzele însângerate, cu ochii ațintiți și immobili spre departe, departe, cu spasme ale mâinii drepte și piciorului drept. Nu mai spunea nici un cuvânt sperindu-mă cu zgomotul din piept, cu petele de sânge care au apărut pe piept, pe gât, pe mâini, pe corp, pe picioare...

L-am strigat de multe ori și numai cu o jumătate de oră înainte de sfârșit a icnit dureros a înțelegere.

Îl mai aștepta pe celălalt frate, bolnav, care nu putea veni, poate pe fiul plecat la lemne în pădure, poate nepoatele – prințesele sufletului său...

Cu dreapta i-am simțit pulsul, cu stânga am stat pe inima lui, cu privirea pe chipul lui... La 5 (17) fără 7, ultima suflare...

Noi te iertăm toți, Dumnezeu să te ierte... frate!

VICTOR (m.1.02.2019)+LIZA (Elena Dorneanu)
Fiii: Sorina, Dorian (azi,căsătorit cu Mihaela Dobrovăț).
Nepoții: Șerban, Oana + Sofia, Luca

MOARTEA LUI VICTOR... **(Editorial în Meridianul...)**

Am fost înștiințat de Doru, copilul lui, în jurul orei 9 că Victor a decedat, pe la ora 3,30, prin stop cardiorespirator. Am ajuns cât am putut de repede la

Iași, str. Independenței, ap. 25, unde l-am revăzut întins în pat, într-o liniște chiar nefirească, cu mâinile pe piept, cu lumânări la cap. Încă nu se răcise de tot.

Am stat un sfert de oră numai eu cu el, Liza a avut bunătatea să ne lase singuri, adică eu singur pentru că el nu mai este, i-am mângâiat pentru ultima oară fruntea rece ca gheața, fața încă normală la culoare, barba aproape albă. În pieptul aproape rece nu se mai zbătea nimic, zâmbetul șmecheresc nu mai exista și nu va mai fi vreodată. Ce bărbat a fost omul încă... văzut...

Am asemuit omul cu o plantă a vieții: crește, înflorește, trăiește, mai trăiește o dată cu nepoții și... se desfrunzește: mor vecini, părinți, rude, frați, cel mai grav, copiii. Rămâne din ce în ce mai singur, uitat sau neglijat de lume, apoi de ai săi, iar la centenar, de Dumnezeu. Fiecare are rostul său, creșterea sa.

Victor a avut o viață frumoasă, mai ales prin spectaculosul ei, îmbinată cu stabilitatea în căsnicie asigurată de Liza, o ființă deosebită care i-a dăruit 2 copii și i-a crescut 4 nepoți. Tot ea a fost punctul de echilibru dintotdeauna. Sorina și Doru i-au luminat viața, fiind un tip mămos, adică afectiv și liric, deși nu și-a putut stăpâni întotdeauna necazurile. Cu frații s-a împăcat... frățește, fiecare având propria soartă, viață, existență. Toți au fost primași, adică doar cu un singur mariaj, amântrei au avut funcții sociale, au avut copii, nepoți, necazuri, bucurii și el n-a lipsit de la nici o

adunare în familie. Poate de aceea toți copiii familiei Marin sunt foarte legați sufletește, pot comunica normal, visa împreună, petrece sau suferi tot împreună.

Și acum pentru ultimul lui drum s-au strâns aproape toți, doar cei de peste ocean sau Canalul Mânecii lipsind. Neputințele vieții, ca peste tot în lume și viață.

Marti, 5 februarie, 2019, din Biserica Petru și Pavel, trece în pământ, de acolo în neființă, de acolo în istoria familiei pe care a completat-o cu o carte, cu un arbore genealogic și fotografii, de fapt cu o frântură de istorie de azi, parte a unei istorii de peste 200 de ani (atestată în 1823).

Omul Victor, cu toate ale lui, între 26.07.1945 – 1.01.2019, poate fi exemplu pentru copii, nepoți și pentru viitor. Măcar ca o ramură înflorită prin activitatea sa de o viață. Ne-am iubit cum trebuie toată viața, nu poate fi altfel nici după trecerea noastră pe un alt tărâm (Trică, fratele, fiii, și toți ai lui Victor).

Dumnezeu să-l ierte!

PROF. VICTOR MARIN

(Editorial în Meridianul...)

N.26.07.1945, înainte de răsăritul soarelui, Giurgioana, actual Comuna Podu-Turcului, jud. Bacău.

Părinții Vasile și Mărioara - Tudora au avut 11 copii, au rămas în viață 6, apoi 3.

Frații: Dumitru, prof. Dr., jurnalist, azi, în Vaslui Gheorghe, maistru CFS. Decedat acum 8 ani

STUDII: șc. primară în Giurgioana, gimnaziul Lehancea, liceul Podu Turcului, Facultatea de matematică Iași, alte cursuri în Iași.

Locuri de muncă: În județul Iași, 10 ani director de școală Măcărești, urmând fratelui său Dumitru, șef la Direcția Apelor din Moldova, stabilit la Iași.

Căsătorit cu Liza Dorneanu, în urmă cu 50 de ani, familie de oameni gospodari, cu 2 copii, în Măcărești. Profesoară la Măcărești și în Iași, de unde s-a pensionat.

COPIII: Sorina, economistă și apreciată activistă pe tărâm social;

Dorian Eduard, economist, om de afaceri în Iași (și Moldova). Are 4 copii, 2 băieți și 2 fete, căsătorit a doua oară, cu Mihaela, medic psiholog.

A desfășurat o activitate socială diversă și foarte variată ca organizator, membru, interpret, în formații din domeniile cultural și sportiv.

Și-a crescut copiii și nepoții în religie ortodoxă, a manifestat o afecțiune exemplară pentru nepoții săi după copii, dar și pentru cei de la frați contribuind la liantul care face puternică o familie. A FOST OM DE SOCIETATE ȘI VIAȚĂ. Nu poate fi decât regretat de toți cei care l-au cunoscut. Dumnezeu să-l ierte!

CUVÂNTUL DE DESPĂRTIRE, LA CATAFALC

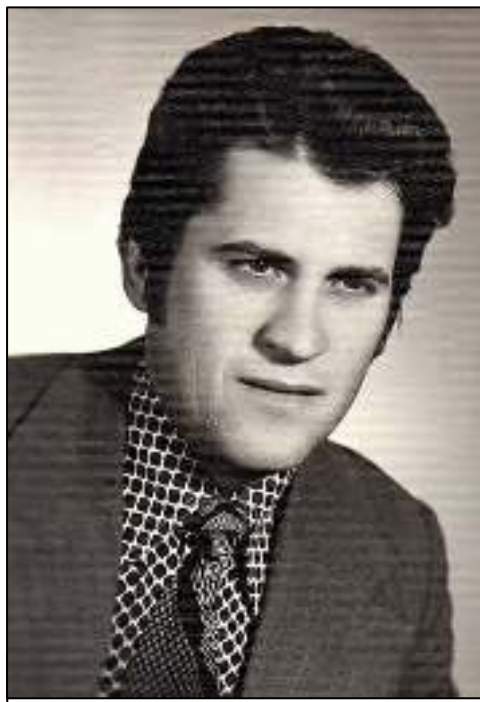
„Pentru sfinții părinți care întind o cale, prin intermediul patrafirului, între viață și moarte – mulțumim. Alte câteva cuvinte pentru dumneavoastră până la urmă și pentru sufletul meu. Ca să dau greutate la ce spun: Am călătorit în lume în peste 30 de țări, am peste 30 de cărți și ca jurnalist am realizat recorduri mondiale și multinaționale. Prin urmare pot să spun în deplină cunoștință de cauză cam ce a făcut deosebit fratele meu – Duță – pe care l-am cunoscut așa până prin clasa a IV-a alintat de tata. Ce a făcut fratele meu cu „Dițu” lui prezent și organizator de funeralii: un stâlp de nădejde al familiei de aici încolo. Și pot să spun cu plăcere că, din cauză că noi ne-am înțeles foarte bine, cred că cea mai mare realizare a fratelui meu a fost să-și crească copiii într-un spirit de familie. Copiii noștri, nepoții, Costel Crișan și mulți alții au crescut ca niște frați, ca niște oameni care se simt apropiați. Aici au merite doamna Iulia Marin, căreia îi mulțumesc foarte mult, și doamna Liza – cumnata mea. Dacă ar fi fost rele la suflet n-ar fi permis această apropiere sufletească. Victor avea marea calitate de a se face plăcut nu numai în profesie (și avem aici un coleg care i-a rămas prieten, poate

confirma), ci și în viața de toate zilele. Cred că lasă o urmă nu prin cartea lui, nu prin cărțile altcuiva ci și prin generația nouă care se ivește și care poate să-l continue pe plan spiritual sau material. Presupun că și voi gândiți acum că dacă noi petrecem pe cineva la mormânt, și noi vom fi văzuți de cel de sus. Cred că o mare realizare este și acest copil numit Doru – Dorian Eduard, care iată că ne-a adus în jurul lui și cred că îl va continua pe Victor, dar până atunci își urmează destinul său împreună cu doamna Mihaela – doctoriță cu care, împreună, au niște copii model. Sorina, fiica, la fel.

Cum ați văzut am făcut o trecere destul de scurtă de la viața celui care a fost, care a avut o copilărie foarte chinută, ca și mine de altfel; era alergat după treburile casei, după vite, porci, oi, vite, cai, ș.a.m.d. Am fost oameni gospodari de mici. Apoi a alergat după copiii pe care i-a educat și a reușit să-și educe cum se cuvine familia. Spun asta pentru că știu că în alte împrejurări înstrăinarea devine fapt împlinit, omul umblând după ale stomacului și nu după ale minții. Mai devreme observam că trebuie să ne ocupăm și de ale spiritului în viața noastră. Cam așa am susținut și înainte: să ne preocupăm de sufletul nostru, de

modelele de dinainte și de ce nu de satisfacțiile intelectuale ale existenței noastre. Fratele meu pleacă, iată acum încă mai este omul pe care îl știm, peste numai câteva minute va fi coborât acolo unde va rămâne numai o umbră, o amintire. Ne vom obișnui și cu amintirea lui. Îi zic acum, de față cu toată lumea, Dumnezeu să-l ierte, căci și noi, îl iertăm, îl iertăm fără îndoială. Să vă ierte și pe dumneavoastră; să vă dea Dumnezeu multă sănătate. Mulțumim părinte.

Dumnezeu să-l ierte!”

ACTUALITATE...?

O familie în... universalitate, cu slabe urme vizibile în viitor, având în vedere că doar marile personalități sunt recunoscute ca vectori de stabilitate acolo. Sergius și familia sa se pierde în imensitatea Canadei, DUPĂ CE a fost inginer șef la Combinatul de fire și fibre sintetice Vaslui care hrănea 5000 de oameni (falimentat) și a construit în Media Românească; Daniel și ai lui în imensitatea Bucureștiului, după ce a realizat Unison Radio Vaslui + Bârlad, TVV, unice unități media în peisaj național, acum ca avocat alături de Alina (cu 3 copii) înfruntă adversitatea specifică unui aspru mediu concurențial; Radu (cu Mihaela și 2 copii) într-o îndoielnică celebritate (radiestezia) atât timp cât nu are ca suport o operă scrisă, chiar într-un domeniu cu totul nou al suprasensibilităților omenеști. Stabilite în București.

Opera și averea sunt cele două componente ale valorii contemporane, pe care doar Dumitru Marin pare a le îndeplini: câteva proprietăți care-i asigură independență materială și spirituală și... cele peste 33 de cărți, grupul de presă unic în județul Vaslui (ziar, radio, TVV online), Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC având deja 502 colaboratori din toată lumea, alcătuiesc acele

pietre dintr-un templu spiritual românesc, o componentă a Coloanei Infinite a românismului. Un punctuleț din Pantheonul Național, se completează și cu opera de față, un eșantion reprezentativ pentru un mediu și un timp al ISTORIEI neamului, limbii române, existenței fizice, într-un moment al destrămării Națiunii, poporului român, limbii române. Este mersul implacabil al istoriei, cu tăvălugul său peste hotare, averi, patrimoniul, limbi, popoare, înspre un globalism, care, depășind Galaxia Guttenberg, prin forța din ce în ce mai mare a banului (nu spiritului), impune o nouă cultură existențială cu noi forme de exprimare în videocultură, comunicare, invenții prin computer. În aceste condiții anonimitatea pare a fi conduita generală de adoptat. Acest element s-a dezbătut la un alt fel de „pod de flori”, la Vetrișoia:

Vetrișoia, 2001: G. Bichineț, Ion Baban, D.V. Marin, C. Bichineț, Ion Manole, Mircea Dinescu... Dan Ravaru.

Noi credem, însă, că fără personalități nu poate exista istorie și nici societăți dezvoltate și, poate, ideal conduse. Este și gândul cu care ne despărțim de cartea de față, valabil poate și atunci când va trebui aprinsă lumânarea de deasupra mormântului, între Biserică și Monumentul lui Peneș Curcanul, din Eternitatea, Vaslui:

FOTOALBUM

**D.V. Marin, bacalaureat.
1959, Adjud**

**Catea, Victor, MAMA, Liza, Daniel, Iulia, Sergius,
Gică, Ionel, Radu, sub streășina casei umile,
Giurgioana**

NOTĂ CONCLUZIVĂ

Prin Letopisețele lor, cronicarii moldoveni (începând cu anul 1642), lăsau fiilor, nepoților, strănepoților și întreg neamului românesc însemne ale timpului lor care să fie, alături de folclor, atestatul de noblețe spirituală al neamului, peste veacurile care mereu vin.

Fac parte dintre acei care știu cine sunt după ce m-am risipit destul în lume; și am încercat acest eșantion din viața unei familii în devenirea ei istorică în cadrul național. Și, în condițiile în care lectura, istoria, bătălia pentru spiritualitate nu mai par de interes în noua cultură existențială... a lăsa noduri și semne împotriva anonimizării și a unui trend defavorabil unor asemenea lucrări, rămâne, sigur, relevant. Dacă lumea se va tâmpi cu totul, așa ceva nu va mai fi(!?!).

Biografia și realizările mele în viață n-au fost obișnuite, nicicum la îndemâna tuturor: recordman mondial, național, județean, în jurnalism, om de cultură al timpului (cu negările de rigoare) conviețuitor cu doamna Iulia 58 de ani, cu arbore genealogic liniștitor, toate îmi dau certitudinea că aceste semne de suflet, inimă, inteligență, afecțiune vor folosi cuiva. Când, cui, cât, de ce, nu pot prevedea.

Astăzi, noi, cei doi, Iulia și Dumitru, avem 3 copii maturi, muncitori, realizați (la casa lor, cum se

spune) și 9 nepoți mai mult sau mai puțin șturlubatici care-s speranțele de mare viitor.

„Istoria va aprecia...”; care istorie, ce, de ce, pentru cine și pentru ce? Deci nu cred în judecata istoriei. M-am străduit să fac eu istorie, chiar dacă împotriva curentului potrivit, beneficiind de acel rar prilej în viața socială: porția mea de luptă și de libertate (Withman). Am construit, n-am distrus, am influențat pozitiv destinele câtorva mii de oameni, am învățat permanent și am învățat pe mulți alții.

Reprezentant al acestui timp și „spațiu uman”, eu sunt omul muncii și faptelor mele imposibil de egalat vreodată.

Iulia MARIN și Dumitru V. MARIN, 58 de ani împreună.

E RÂNDUL VOSTRU... URMAȘILOR:

**„Familia Canadienilor”:
Harmony, Radu, Raluca, Ina,
Sergius, Codruța**

**Familia lui Daniel:
Ștefan, Daniel, Ana, Eva și
Alina**

Radu, Vlăduț, Rareș, Mihaela, în intimitate

Demersul nostru rămâne destul de schematic pentru cei 250 de ani pe care încearcă să-i cuprindă. Sunt, însă principalele ramuri ale unei familii răzeșești (termen de autoritate fără conținut semnificativ, astăzi, abandonat, chiar) care se constituie într-un eșantion ilustrativ pentru întreaga evoluție social-cultural-demografică, a unei societăți românești sub valurile istoriei.

Apune o organizare bazată pe cultul cărții (epoca Guttenberg), se construiește noua cultură existențială bazată pe videocultura unificatoare de gânduri, ideal, exprimare, comunicarea facilă prin telefon și utilizarea computerului, mereu mai îndrăzneț. E o altă etapă în istoria umanității.

Poate de aceea este necesară o istorie a unei familii care să se plezie pe istoria unei societăți, a unei țări, a unor visuri.

La cultura veche a acestui neam nu va mai fi posibil să revenim, dar, va mai fi necesară, oare, întoarcerea la pământul strămoșesc ?

Crezând că vor folosi cândva, cuiva, **NOI AM ÎNCERCAT AICI, SĂ LĂSĂM URME ALE TRECERII NOASTRE PRINTR-UN MEDIU ȘI UN TIMP AL PREFACERILOR** care se arată imprevizibile, implacabile, incomensurabile și irevocabile.

(Vaslui, de Paște, aprilie 2019/încheiat de Sf. sărbători CONSTANTIN ȘI ELENA, 21 mai 2019).

ADDENDA

RECORDURI... RECORDURI... NUMAI... RECORDURILE

22... RECORDURI MONDIALE:

- 9 interviuri cu șefi (sau fosti șefi) de stat: Ion Bîescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), François Mitterrand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și) arestat de Vladimir Voronin, când nu era încă prezident).
- Prile Meridianul Cultural Românesc (inf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 16 numere, a 501 colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

- Prima televiziune privată autosterilită, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.
- Cel mai longeviv editoriaș român, la TVV, Unioun, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relații din 52 de țări.
- Inițiază primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.
- Interviuert cu 14 prim-miniștri (Petru Roman, Tk. Stoilean, Nicolae Văcăreanu, Victor Corbea, Radu Vasile, Megur Idriscu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova Mircea Druc, Victoria Marusevschi, Andrei Sangheli, Vadim Tarlev, - ultimii doi înțina cu criza în această funcție).
- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Panăfil și Revista ION CREANGĂ (1996), pregătita și documentată peste 20 de ani.
- Consemnări de la 3 interviuri de episcopi (Hristi) PS Iașului, PS Costești, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PF Teoclit, Darcel și mulți mitropoliți, episcopi, protoptari, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Ziile Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.
- Lanțuri de cărți, a șarului Meridianului, a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.
- Numitizarea în 15 Dictionare cu personalități, Cătuștea de onoare (Poale Turcubeli, Tupa, Pribiceni), vicepreședinte al Partidului P.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

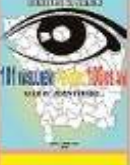
26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 61 de ani.
- Școală medicală de presă, (1950-2018), peste 500 de persoane.
- 25 de ani șef Județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de conduceri, 234 în mandatul 2000-2004.
- 5 mandate de Consilier Județean, 2 local.
- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).
- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bârlad (1994).
- Primum romanței, din istoria speciei literare, în Vaslui: **Zăbuda ne flori de cireș** (1999).
- Inițiază și promovează Curentul Cultural-Infernațional din județ: cele mai mari personalități vasluiene, autori de meri, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovati în mijlocurile proprii de presă.
- Organizează Concursul literar județean (1971 și 1991-2006), Concursul Muzurel '74, Festivalul național Fantastic Duce (2 ediții), Gala ziaristilor (2 ediții), Tip-top-mitrop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (4 ediții), Ziile Meridianului în peste 25 de localități din 5 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui, ...
- Micromonografi și meditațiune despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în El Dictionare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați, Istoria Jurnalismului din România (2012 - 9 monografii), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dictionarul etimologic român (1998), Multe monografii în ziare și reviste.
- Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1998.
- Autor a peste 5 volume (din 31) de literatură culturală locală.
- Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.
- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.
- Creștin de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.
- Primum analiza consacrat în științificului local, 1980, carte, în 2016: în 450000 și meri vasluieni.
- Primum vasluian în funcții oficiale, ca șef de delegație ecologică cu Joseph Flober, pe 2 dec. 2001, la Radoștea. Primum vasluian la un onomacu rang înalt.
- Numele și valorile întâlniri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea.

EDITORIALE CARE CONSEMNEAZĂ COORDONATE:

- Prima revistă de după Revoluție, Măstrăbul, Nr. K. (1990).
- Primum ziar local, nr. unic, Toleranțivismul (1993).
- Primum săptămânal, celșin, Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău (1996 - 2018 -).
- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor român, AUR, 2005, 2015. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologică din România, 1992-2004.
- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.
- Adună 501 colaboratori, în 4 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și nu cu este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Galilei: Book.
- Filială lui Cornelia Porumbău, 2006, premiat în Cărmac, refăce momente din viață și meritivărea lui Dumitru V. Marin. „A fost sau n-a fost?”. Numele special în Ecomomentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.
- PRIMUL „MECENA” local, total fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasliuan din toate timpurile.

marintv@gmail.com
www.marindumitra.ro
0744.231.390
0235.561.236

OPERA

- TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet

(2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat**, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui din 2005. A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

Traian Băsescu

*Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011,
p. 6)*

2. Acțiuni unicat în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 47 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-

Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinelor unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andreescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică -

e un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova*

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), și proze scurte în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

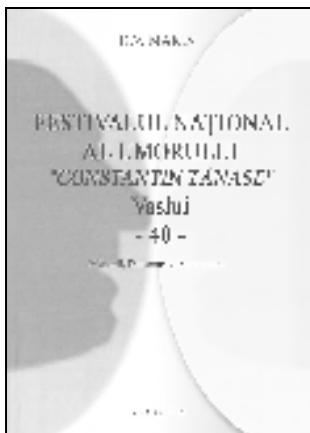
*Acad. Răzvan Theodorescu,
București*

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)

4. Monografist:

- **Liceul „Mihail Kogălniceanu”** (1990),
monografie la Centenar.

- *„Unison Radio Vaslui continuă...”* (2000),
prezentare mass-media.

- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiată de UZPR.

- **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**, 218 p. (2010), monografie culturală;

- **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

*Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)*

5. Contribuții științifice:

- Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.

- „Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale” (2009), extras.

- PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI, 330 p. (2014);

- D.V. Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” (coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.

- D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, 2017.

- Numeroase Editoriale și articole din Meridianul Cultural Românesc și Meridianul de Iași – Vaslui – Bacau.

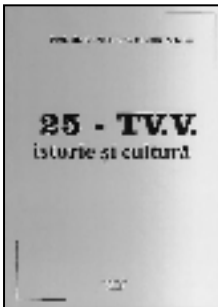
„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

*Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977*

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

- **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

- **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

- **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.

- **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.

– ...77... **Noduri culturale și semne amicale**, Pim, Iași, 2018, 398 p.

Editoriale, articole, eseuri, Iași, 2018, 184 pag.

– **101 vasluieni, pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 430 pag.

– **Liceeni la Podu – Bacău**, Pim, Iași, 2019, 204 pag.

”Stimate domnule Marin[...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

*Ion Iliescu,
Președinte de Onoare al P.S.D.
Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004*

7. Istoria învățământului:

– „*Evoluția învățământului vasluian până la 1859*” (1980), extras + volum;

– „*170 de ani de învățământ public la Vaslui*” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

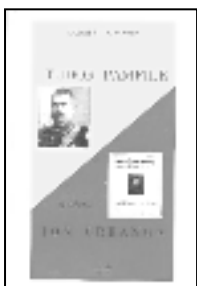

„...meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8.Etnografie și folclor:

– Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic;

„contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”...– Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (II,p. 65).

– *„Considerații privind cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.*

- „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

- **OFİTERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R., an III, nr.1 (9), 2017, p 123-124.**

- **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/destine istorice, Pim, Iași, 2017, 184 p.**

- „Curentul Cultural - Informațional” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

- Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, Zăpadă pe flori de cireș), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici

cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

*Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar*

9. Reportaje și memorii de călătorie:

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

- **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vobutele muncii de jurnalist;

- **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuri cu 50 de primari ieșeni.

- **Ceașescu -...- Bășescu - Mitterand - Snegur - Iiescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.

„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui,

contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016)*

- 10. Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);**
 - Ziarul **Meridianul** (1996 →),
 Teleradioeveniment (1993/94)
 - T.V.V., **Unison Radio Bârlad** și
www.tvv.ro(1990 →)
 - **Revista Meridianul Cultural Românesc** (8
 febr. 2015→) - director-fondator, editor, critic literar;
 - **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și
 atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie.

Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială.”

*15 martie 2016
 Academician Constantin Toma
 Profesor la Facultatea de Biologie*

11. Constructorul și îndrumătorul!

- Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,

- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii,

București, 1973.

- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui

- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vs, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

- Concurant, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

- Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

- Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2016.

- A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74, cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.).

- A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

- A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 3 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 26 de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală!

Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” - în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg Barth, 22.02.2017

Passau, landul Bavariei, Germania

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate,**

Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 – 2016).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în

comunitate...”

*Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)*

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” M.C.R. ș.a.

- Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani - 22 - 24 august 2014; Ciortestți - 29 și 30 august 2014; Lungani - Marți, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016; Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumuseșu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitorii din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățămint și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” - Vaslui.** „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed.III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate la ALPI, Iași.

„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI -Luni, 27.03, s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.**

Încep cu gândurile noastre de grațitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÂNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,. Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață! „Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă

cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poezii actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma

și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea

îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlnești așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V.

MARIN.

Comandorul de aviație, **MIHAI BATOG BUJENIȚĂ**, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în

paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenaclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca

să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenaclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruiți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea

cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fântânaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

*Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului "Mihai Eminescu", COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.*

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

*Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!*

*A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017*

„Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască.”

*jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)*

14. Reprezentări internaționale, Depart. Turrenne

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompierre de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și dîneu oferit in sala de festivități a Primăriei din Strassbourg),

Budapesta(2dec.2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziaristilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 73 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL.

”Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70- Volum omagial, 210 p. (2011);**
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric, 202 p. (2013).**

- Iordan Datcu - **Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;

- **Istoria Jurnalismului din România în date, Enciclopedie cronologică**, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).

- **Enciclopedia Personalităților din România, ed. a V-a**, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.

- **Personalități băcăuane, vol. VII**, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;

- **Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău**, total 13. Alte reviste și ziare.

- Biblioteca județeană Vaslui: „**Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);

- Biblioteca județeană Bacău - **Catalog internațional - Geografie spirituală**; D.V.Marin.

- Vasile Ghica - „**Nasc și la Tecuci oameni”**. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).

- **Monografia Popricani**, jud. Iași - 18 noiembrie 2013.

- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).

- **75 - D.V. MARIN** (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).

- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).

- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe, Revista UZPR, nr3/vară, 2016, p.25.**

- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim,2016, 80 pag.**

- Articole omagiale și de analiză în **Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.**

- C. Galben, **Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016**

- Ioan Dănilă, **Limba ce-o vorbim..., Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016**

- **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.**

- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ – 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.**

-Materiale omagiale în **M.C.R, Meridianul și alte publicații.**

- **Recorduri, recorduri, numai... recordurile, pentru memoria istoriei, pliant, 3000 ex.,2018.**

- **...77...Noduri culturale...Iași, Pim,2018, 400 pag.**

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

*Cu amicitie,
Adrian Grauenfels, ASILR - Israel*

16. Distincții:

- **Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.**

- **Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui.**

- **Primul Cetățean de onoare al comunei Podu-Turcului, județul Bacău (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei Prisăcani, județul Iași (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei Țepu, județul Galați (30 septembrie 2014).**

- **Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.**

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

Av. Daniel Marin - Cernat, (intemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu, București, 29.03.2011, „MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)

*

FILM: *„A fost sau n-a fost”* (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a. ș.a.

ICONOGRAFIE

În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași

30 aug. 1991,
Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur

Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte

Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu

Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu

Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală

**Interviu cu Ion Ratiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

Daniluta V. Maria și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2005, interviu cu ministrul Economiei, Varujan Vosganian

1992 - cu scriitorul Mircea Radu Iacobsen

1992 - Cu Stela Popescu și Alexandra Arșinel

Cu jurnalistul ministra, Adrian Năstase în Studioul TV Văcării, 2004

sept. 1993 - interviu cu Anghel Rughă, scriitor internațional

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

2 Iunie 2007, Vaslui - Cu Prințesa
Margareta și Prințul conșort Radu Duda

9 Iulie 2007, Târgoviște - Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

2009 - interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

INTERNATIONAL PRESS CARD
CARTE INTERNAȚIONALĂ DE ZARIST
No. 2587
The Union of Professional Journalists
from ROMANIA
Uniunea Ziaristilor Profesioniști

PRESS

Name, surname Nume, prenume

MARIN DUMITRU

is a professional journalist
Este ziarist(ă) profesionist(ă)

Președinte
Președinta

CUPRINS

... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE	- 3 -
APRILIȘTII	- 9 -
CAPITOLUL I	- 14 -
Gheorghe Alupoaei	- 15 -
INTERFERENȚE CULTURAL - ARTISTICE VASLUIENE	- 15 -
Mihai Andon.....	- 22 -
D-LUI PROF.DR. DUMITRU V. MARIN	- 22 -
Val Andreescu	- 25 -
MUNCA - UN ANTIDOT CARE SFIDEAZĂ TIMPUL!	- 27 -
Petruș Andrei.....	- 29 -
PROFESORUL DR. DUMITRU V. MARIN – FAPTE LA ȘAPTE ȘI IAR ȘAPTE (77 DE ANI)	- 34 -
Elena Anușca Doglan	- 36 -
„OMUL SFINȚESTE LOCUL”	- 39 -
Mihai Apostu.....	- 42 -
7 PĂCATE ȘI 7 VIRTUȚI... DECI 7-7	- 46 -
Ioan Baban.....	- 48 -
Gabriela Ana Balan	- 51 -
DUMITRU V. MARIN LA CEAS ANIVERSAR	- 52 -
Marcela Balint	- 56 -
AM AUZIT, AM VĂZUT	- 56 -

Georg Barth	- 58 -
Mihai Batog Bujeniță	- 60 -
UN OM PRINS ÎN MIJLOCUL_FAPTELOR SALE.....	- 64 -
Gheorghe Bălăceanu.....	- 67 -
Traian Băsescu	- 70 -
Ștefan Boboc Pungeșteanu	- 72 -
PĂZEȘTE-L DOAMNE_CĂ MAI ARE MULTE DE FĂCUT!.....	- 76 -
Simion Bogdănescu.....	- 81 -
DISCURS LA LANSAREA CĂRȚII_BĂRLAD - VASLUI /	
PAMFILE - MARIN / DESTINE ISTORICE.....	- 82 -
Dumitru Brâncuș	- 86 -
Mihai Caba	- 91 -
PROF.DR. DUMITRU V. MARIN LA ...77.....	- 95 -
Vasile Chelaru.....	- 99 -
PROVOCARE, ONOARE ȘI RESPECT.....	- 99 -
Laurențiu Chiriac.....	- 104 -
DUMITRU V. MARIN ȘI RENAȘTEREA CULTURALĂ	
ROMÂNEASCĂ.....	- 112 -
Petruța Chiriac.....	- 118 -
PĂSTRAREA VALORII_PRIN CUVĂNTUL SCRIS.....	- 119 -
Constantin Chirica	- 121 -
Constantin Chirilă.....	- 125 -

Theodor Codreanu.....	- 127 -
UN INFATIGABIL CĂUTĂTOR.....	- 128 -
Emil Constantinescu.....	- 130 -
OMUL CARE SFINTEȘTE LOCUL.....	- 131 -
Sorin Cotlarciuc.....	- 133 -
Monica Luminița Cozmei.....	- 136 -
UN OM ÎNTRE OAMENI_PROF.DR. DUMITRU V. MARIN.....	- 138 -
Iordan Datcu.....	- 140 -
Ioan Dânilă.....	- 142 -
EXCURS PAMFILIAN, DUPĂ 20 DE ANI.....	- 142 -
Eugen Deutsch.....	- 145 -
ÎNTRE DOUĂ MERIDIANE.....	- 147 -
Georgeta Paula Dimitriu.....	- 150 -
PROFESOR DR. DUMITRU V. MARIN, PERSONALITATE CULTURALĂ.....	- 151 -
Enciclopedia personalităților din România.....	- 153 -
George -Vasile Filip.....	- 154 -
DRUMLUNGUL.....	- 156 -
Tatiana Galan.....	- 157 -
Cornel Galben.....	- 160 -
Viorica Ghenghea.....	- 169 -
UN OM DE VALOARE DUMITRU V. MARIN.....	- 174 -

Corina Matei Gherman	- 178 -
CORINA MATEI GHERMAN ÎN PEISAJUL IEȘEAN.....	- 178 -
DESTINE... DESTINE... DESTINE.....	- 186 -
Vasile Ghica	- 189 -
UN RENASCENTIST AL ZILELOR NOASTRE.....	- 190 -
Daniela Gifu	- 193 -
DUMITRU MARIN – 77.....	- 196 -
Marieta Gimbuță	- 198 -
Adrian Grauenfels.....	- 204 -
Mihai Haivas	- 206 -
SE NASC ȘI LA VASLUI_OAMENI DE SEAMĂ!.....	- 209 -
Ioan Hodaș.....	- 212 -
Ion Iliescu.....	- 213 -
STIMATE DOMNULE MARIN,.....	- 214 -
Alexandru Ionescu	- 215 -
TRECUT-AU ANII CA NOURI LUNGI PE ȘESURI	- 216 -
Învățământul vasluian file de istorie	- 219 -
Cristian Lapa	- 220 -
Vasile Larco.....	- 222 -
OAMENI ȘI FAPTE, DESTINE ISTORICE.....	- 224 -
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” Vaslui 1890–2010.....	- 226 -
Valentina Lupu.....	- 227 -

MUNCĂ, PERSEVERENȚĂ ȘI REZULTATE DEOSEBITE...	- 229 -
Valeriu Lupu.....	- 232 -
PENTRU UN LORD AL SLOVEI	- 235 -
Daniel Cernat Marin.....	- 237 -
POVESTEA UNOR GÂNDURI	- 237 -
Dumitru V. Marin.....	- 242 -
Vicu Merlan.....	- 243 -
MERIDIANUL ȘI D. V. MARIN	- 244 -
Ionel Miron.....	- 246 -
Mihai Miron	- 250 -
Valentin Bogdan Neagu.....	- 254 -
ARTA DE-A ÎNVINGE	- 254 -
Petru Necula, Mihai Ciobanu	- 258 -
Ion N. Oprea.....	- 260 -
SISIF DE PE MALUL DREPT AL BAHLUIULUI PRINS LA MUNCĂ PRECUM CEL DE LA GIURGIOANA – BACĂU?	- 260 -
Marian Pavel.....	- 270 -
Marian Petcu.....	- 274 -
Nicolae Popa.....	- 276 -
O ÎNTÂLNIRE DE SUFLET	- 279 -
Ion Gheorghe Pricop.....	- 282 -
EL FIIND HEBDOMADARUL	- 286 -

Ștefan Racoviță.....	- 288 -
Ticu Roșca.....	- 289 -
DUMITRU V. MARIN_OMUL CARE SFINȚEȘTE LOCUL ȘI PROFESIA.....	- 289 -
Viorel Savin.....	- 291 -
UN OM NELINIȘTIT	- 296 -
Mirocea Snegur	- 297 -
PRIETENUL MEU DE LA VASLUI.....	- 298 -
Daniela Straccamore.....	- 300 -
Georgeta Popovici Strat.....	- 301 -
PROF. DR. DUMITRU V MARIN_LA SĂRBĂTOAREA ÎMPLINIRII A 77 ANI!.....	- 304 -
Dan Teodorescu.....	- 307 -
DE 77 ORI „DVM”!	- 307 -
Benoni (Ben) Todică	- 309 -
Constantin Toma	- 316 -
MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC.....	- 323 -
Pavel Toma.....	- 326 -
DESPRE SPIRITUL CULTURII ȘI CULTURA SPIRITULUI ÎN SPAȚIUL VASLUIAN	- 326 -
Avram D. Tudosie	- 330 -
SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE _ UN DESTIN „CULTURAL” UNIC _ DUMITRU V. MARIN.....	- 331 -

Cornelia Ursu	- 343 -
Mireea Varvara.....	- 345 -
APRECIERI DESPRE OMUL MULTIDIMENSIONAL, MARIN DUMITRU.....	- 349 -
Nicolae Viziteu	- 352 -
Constantin D. Zeletin.....	- 354 -
UN... CUVÂNT ÎNAINTE	- 355 -
DE CE DICȚIONAR SELECTIV- AFECTIV?	- 357 -
CAPITOLUL II.....	- 361 -
RECORDURI... RECORDURI... NUMAI... RECORDURI.....	-362 -
OPERA – TABLOU SINTEIC – Dumitru V. MARIN.....	- 363 -
ICONOGRAFIE.....	- 389 -

REZUMAT

Cartea de față e și un rezultat al unor cercetări documentare, dar este și impusă de trecerea la o nouă cultură existențială care desființează ca un tăvălug uriaș educație, cuceririle științifice, istoria și viața cu ale ei formată în Galaxia Guttenberg (adică bazată pe studiul cărților).

Familia Marin are rădăcini în secolul al XVIII-lea (cf. hărților de la 1774), atestată documentar la începutul sec. al XIX-lea (1823), clar afirmată în ultimul secol al mileniului II și gata să se împrăștie în lume după primele decenii ale secolului al XXI-lea (fără vreun urmaș în satul de baștină).

SUMMARY

This book is also a result of documentary research, but it is also required by the transition to a new existential culture that abolishes as a great education roller, scientific conquests, history, and life with her in the Guttenberg Galaxy (ie based on the study of books).

The Marin family is rooted in the 18th century (cf. 1774 maps), documentary at the beginning of the 19th century (1823), clearly affirmed in the last century of the millennium and ready to disperse in the world after the first decades of the 21st century (without any successor in the native village).

Bibliografie

- I. Arhiva *Episcopiei Romanului și Bacăului*
- II. Cercetări la fața locului, interviuri, fotografii, discuții
- III. Theodor N. CIUNTU, - *Dicționarul geografic, statistic și istoric al județului Tecuciu*. București: stabilimentul Grafic I.V. Socecu, 1897, p. 91-92. (COTA F.G. III 14.262)
- IV. Corespondențe, telefoane, e-mail-uri
- V. Nicolai I. CRIVETZ, - *Geografia județului Tecuciu*. Tecuci: Librăria Ioan Savescu, 1886, 36 p. (COTA F.G. II 34.723)
- VI. Dicționarul Istoric al României, vol. III
- VII. Dorinel Ichim - *Târgul Podu Turcului (1827 - 1950)*, ed. Egal, Bacău, 2008
- VIII. Fondul Arh. St. Bacău (începând cu 1802)
- IX. Fondul Bibliotecii județene Bacău
- X. Fondul Bibliotecii județene Galați
- XI. Ghinea, Dan - *Enciclopedia geografică a României, ed. III, Buc. 2002, pag. 979*
- XII. *Expunerea situațiunei jud. Tecuciu prezentată de Comitetul permanent cu ocazia sesiunei ordinare a Consiliului general pe anul 1892*. Focșani: tipografia Modernă Theodosie Dumitrescu, 1892, 16 p. (COTA F.G. 34.977)

- XIII. *Indicator al comunelor urbane și rurale din Regatul României*. București: Imprimeria Statului, 1887, p. 279. (COTA I 2.258)
- XIV. *Indicatorul localităților din România: datele recensământului general din 6 aprilie 1941*. București: Imprimeria Institutului Statistic, 1943, p. 617. (COTA I 10.894)
- XV. Informații de pe internet, despre sat și cetățeni
- XVI. George Ioan LAHOVARI, – *Marele dicționar geografic al României*, vol. III, fasc. III. București: Stab. Grafic J.V. Socecu, 1900, p. 539-540. (COTA V 2.473)
- XVII. D.V. Marin - *Giurgiuoana, Sat - Biserică - Oameni, Meridianul* nr. 39, 40, 41, 43,/ sept. - oct. 2011, 44/ 3 nov. 2011.
- XVIII. Hristache Pricope, *O istorie a învățământului din comuna Podu Turcului*, tipografia Gr. Tăbăcaru, Bacău, 2008
- XIX. I.C. SOLOMON, C.A. STOIDE, *Documente tecucene*, vol. II. Bârlad: Tipografia Lupașcu, 1939, p. 84-85 (COTA F.G. III 14.290)
- XX. *** *Tezaurul toponimic al Moldovei*, I, Repertoar 1772 - 1988. Buc. 1991
- XXI. *Revista Biserica Orthodoxă Română*, an IV, nr. 1, p. 28, București (1877) - Statistica
- XXII. N. Stoicescu, *Repertoriul bibliografic al localității și monumentelor medievale din Moldova*, București, 1974, p. 328

...ARGUMENT:

... peste 1/2 secol pentru OPERĂ...

...ACȚIUNI ȘI ACTIVITĂȚI DE TOP, în câteva domenii esențiale vieții...

... SPIRIT DESCHIS, uneori pătimaș, MEREU ÎN COMPETIȚIE...

... ADVERSARI ȘI DUȘMANI... de mare putere și CLASĂ...

...Prietenii și prețuitorii pe măsură...

... chiar are HARUL DE A FACE...

D.V. Marin este

...UN OM REPREZENTATIV AL ACESTUI TIMP DEJA DEVENIT UN ELEMENT DE PATRIMONIU!

SUMARUL CĂRȚII

I.....	5
INTRODUCERE:	5
SECOLUL XVII	7
SECOLUL XIX	8
SECOLUL XX	11
SECOLUL XXI	13
RECORDURI.. RECORDURI.. _NUMAI.. RECORDURILE... <i>PENTRU MEMORIA ISTORIEI</i>	14
II.....	21
PESTE 250 DE ANI DE ISTORIE RĂZEȘEASCĂ (AI FAMILIEI MARIN) _PRIMA MENȚIUNE SCRISĂ:	21
CUVÂNT LĂMURITOR	24
SATUL	28
III.....	38
PE FIRUL BĂRBĂTESC AL CONTINUITĂȚII:	38
FIRE ȘI FIBRE	44
IV.....	47
CONTINUITATE ȘI NU NUMAI	47
ȚIGANCA... SPRE MEMORIA EROILOR!	51
COTITURA DE LA COTU DONULUI	61
FINAL... DESCHIS!	73
DINTRE EDITORIALE	78
SĂ NE AMINTIM:	84

PODUL CULTURAL... CU PODU TURCULUI	87
DIN OPERA LUI DVM	91
VI.....	92
GENEALOGII:	92
ACTUALITATE...?	106
FOTOALBUM.....	109
NOTĂ CONCLUZIVĂ	110
ADDENDA	114
ICONOGRAFIE.....	142
REZUMAT.....	153
BIBLIOGRAFIE	154

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**Prof.Univ.Dr. Al. Ionescu –
Laureat al Premiului Academiei Române
(15 iulie, 2018)**

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Tudor Pamfile*, *Basme* (1976), *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) - studiu etnologic.
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980) - Istoria învățământului.
- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie (1990)
- TUDOR PAMFILE ȘI REVISTA „ION CREANGĂ” (1998) - istorie etnofolclorică.
- Unison Radio Vaslui continuă... (2000) - prezentare media;
- ZĂPADA PE FLORI DE CIREȘ (1999), roman, 274 pag.
- TV.V - 15... explozia (2006), „*Cronica locului, jurnal intim...*”, 556 pag.
- MERIDIANUL (2009) - O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 pag.
- FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE” (2010), istorie culturală, 218 pag.
- Tv.V- Vaslui - România - Europa (2011), filă de istorie, presă și cult., 256 pag.
- Volum omagial „MARIN 70” (2011), 210 pag.
- GIURGIOANA - Bacău, Sat - Biserică... - monografie (2011), 169 pag.
- Editoriale valabile din vremuri regretabile - culegere (2013), 258 pag.
- Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare, (2013), 172 pag.
- MARIN D.V. - OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC - (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.), (2013), 202 pag.; opinii 23 ediții.
- „SPIRALE” INTERNAȚIONALE - Vasluieni pe spîte din roata istoriei (2013), 208 pag.; reportaje și interpretări.
- PRIMARI, CA NIȘTE OAMENI ACOLO, ȘI EI - Jud. Iași (2014), 338 pag.
- CEAUȘESCU -...- BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI, Ed. PIM, Iași, 2014,
- MARIN D. V. CONTEMPORANUL NOSTRU (virtual, 2014)
- 25 - TV.V. - Istorie și cultură (2015), Ed. PIM, Iași, 322 pag.
- ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- 75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial, Ed. PIM, Iași, 2016.
- VIATA „pe portative” ... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 2017
- Bârlad - Vaslui / Pamfile - Marin / Destine istorice Ed. PIM, Iași, 2017
- ... 77... NODURI CULTURALE ȘI SEMNE AMICALE Ed. PIM, Iași, 2018
- EDITORIALE, ARTICOLE, ESEURI Ed. PIM, Iași, 2018
- 101 VASLUIENI PENTRU 100 DE ANI Ed. PIM, Iași, 2019
- LICEENI LA PODU – BACĂU Ed. PIM, Iași, 2019, 204 pag.
- MARIN D.V. – VASLUI – Din seva istoriei – Ed. PIM, Iași, 2019, 160 pag.

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000